Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 31 Januari 1942
5e jaargang Nr. 130

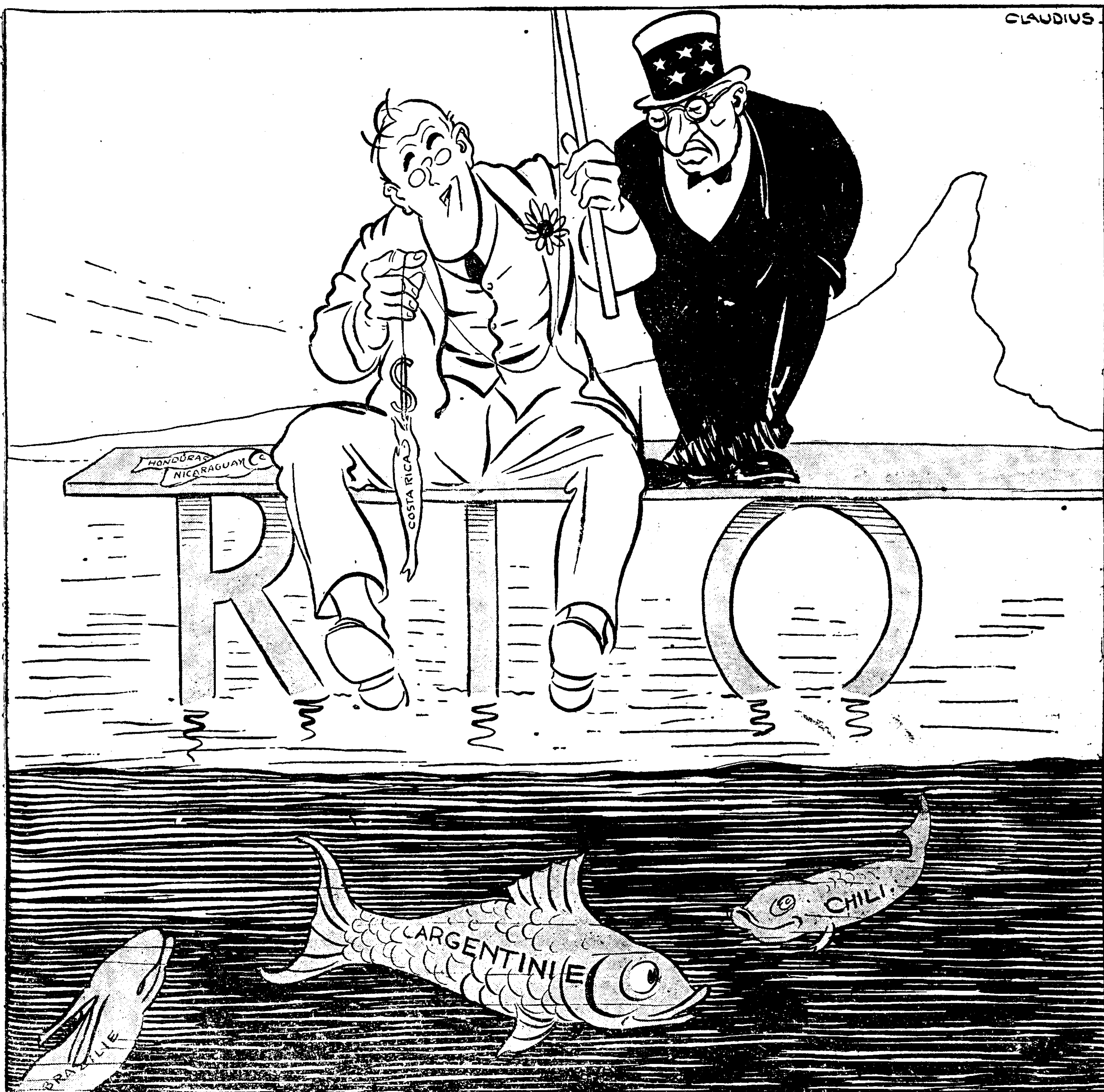
DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

De Wallstreet Jood: De grooten moeten wij hebben, Frankie, dat kleingrut is niks waard!

EENHEID IN DE GELEDEREN

„Misthoorn"-actie met succes bekroond!

Toen ons in den herfst van het vorige jaar bleek, dat de nationaal-socialistische politiek van eng-Nederlandsch standpunt bezien, — zooals zij helaas geruimen tijd in ons land werd beoefend — langzamerhand plaats maakte voor een groot-Germaansche actie, welke er bovenal naar streefde om Nederland een waardige plaats te verschaffen in het nieuwe Europa (en niet meer daarneven), werd het ons tevens duidelijk, dat de principieele geschilpunten tusschen de N.S.B. en de N.S.N.A.P. zoodanig waren vervlakt, dat er geen grondige redenen meer aanwezig konden worden geacht om beide partijen naast elkander te laten voortbestaan. En dit klemde te meer, waar ten overstaan van de groote massa van het Nederlandsche volk nationaal-socialisme toch slechts in één organisatie kan worden belichaamd. Een politiek stelsel, dat de volkseenheid voorstaat en tot een van zijn eerste programpunten maakt, kan zich nooit uiten in twee bewegingen, die elkander te pas en te onpas op de teenen trappen.

Vanaf dit moment achtte de Misthoorn het tot zijn taak om als een van beide partijen volkomen onafhankelijk orgaan te trachten een verzoening en een samengaan tot stand te brengen en ons blad heeft door middel van hoofdartikelen en anderszins hieraan uiting gegeven. In den aanvang, het kan thans nog wel eens gememoreerd worden — vonden we niet veel begrip voor ons standpunt bij verschillende personen, wier bemiddeling voor dit werk onmisbaar was. Niettemin zetten wij onze actie onverdroten voort en het was tenslotte een groote voldoening voor ons, toen de juistheid van ons streven nadrukkelijk bevestigd werd door de uitspraken van den Rijkscommissaris en van Ir. Mussert ter gelegenheid van het tienjarig bestaan der N.S.B. op 14 December l.l. En nu dan jongstleden Zaterdag de verzoening en het samengaan definitief tot stand zijn gekomen, is de kroon gezet op een werk, waaraan de Misthoorn zonder eenigen twijfel een zeer belangrijk aandeel heeft gehad. Na zooveel jaren van wederzijdsch wanbegrip

(Foto Godfried de Groot)

VAN RAPPARD:
Tien jaar lang strijdaanvoerder der bruinhemden in dit land

en schier onoverbrugbaar lijkende geschillen zullen nu Nederlands nationaal-socialisten onder één leiding in gesloten formaties verder marcheeren, totdat het geheele volk voor het socialisme van den Führer zal zijn gewonnen.

Het ontgaat ons ook in deze oogenblikken niet, dat er nog verschillenden zijn, die meenen dezen stap nog niet te kunnen ondernemen uit geheel uiteenloopende, doch meestal zeer subjectieve overwegingen. Zij mogen echter bedenken, dat wat hier geschiedt, de wensch van den Führer is en voor een goed nationaal-socialist is deze wensch, die door den Gevolmachtigde van den Führer naar voren is gebracht, zonder meer een bevel! Wanneer de formaliteiten en de administratieve werkzaamheden, welke aan dezen overgang zijn verbonden, ten einde zullen zijn, heeft geen Nederlandsch staatsburger meer het recht zich nationaal-socialist te noemen, wanneer hij geen deel uitmaakt van de eenige erkende organisatie: de N.S.B.

Er is niemand, die als gevolg van dezen overgang zijn beginselen behoeft te verzaken en buitendien zal de samenwerking met de N.S.B.-kameraden loyaal en in volle kameraadschap geschieden: dit zijn twee van de voornaamste punten, welke in het oog gehouden moeten worden. En mogen er hier of daar nog eens kleine strubbelingen voorkomen, dan vertrouwen wij, dat er nog zooveel gezond verstand en inzicht zal zijn, om deze te overwinnen. De strijd, welken wij voeren, is zoo grootsch, dat deze dingen onwaardig zijn om er eenige aandacht aan te wijden. Met Mussert als aanvoerder strijden wij thans allen voor de idealen van den Führer aller Germanen, Adolf Hitler!

Wanneer wij deze aangelegenheid van de zijde der N.S.B. bezien, dan aarzelen wij niet te zeggen, dat deze overgang een zeer groote versterking zal beteekenen. Het is immers niet zoo, dat deze Beweging er alleen maar zooveel duizenden leden bijkrijgt, maar zij krijgt in de eerste plaats er evenzoovele strijders bij. De leden van de vroegere N.S.N.A.P. immers zijn vrijwel zonder uitzondering radicale en revolutionnaire elementen en de vraag of een nieuwe politieke richting succes zal weten te boeken van doorslaggevende beteekenis, is juist voor een goed deel afhankelijk van de vraag welken dynamischen, revolutionnairen inslag er in de betreffende organisatie aanwezig is.

Wij schreven vroeger reeds, dat alleen het sterke revolutionnaire element de N.S.D.A.P. aan de eindoverwinning heeft geholpen en het is duidelijk, dat niemand dit beter beseft dan de Führer zelf. Wanneer deze verklaart, dat hij na dezen oorlog fanatieker nationaal-socialist zal zijn dan ooit te voren, dan weet hij, dat voor de totstandkoming van het geweldige vredeswerk, dat dan zal ontstaan, minstens een even sterk fanatisme noodig zal zijn als in de meest rumoerige dagen van vóór 1933.

Ook dan zal men niet op de lauweren kunnen rusten; ook dan zullen er strijders en werkers noodig zijn, die de organisatie van den staat zullen moeten uitbouwen en die verhoeden, dat de burgerlijke verslapping de behaalde zege goeddeels te niet doet.

In ons land heeft helaas het burgerlijke, contribueerende element steeds een woordje meegesproken en ook thans is dit een niet te onderschatten gevaar, wanneer het er op aankomt de overwinning, desnoods ten koste van alles, te behalen. Daarom verheugt het ons te meer, dat de N.S.B. versterkt wordt met een strijdersorganisatie.

De Grondslag der Verbondenheid

TIEN PUNTEN

Rede van kam. Giard in den Haagschen Dierentuin

Kameraden

OP 14 December 1941, ter herdenking van het tienjarig bestaan der N.S.B., werden op deze groote vergadering door den Rijkscommissaris Dr. Seyss-Inquart en Ir. A. A. Mussert, Leider der N.S.B., beslissende uitspraken gedaan, die leiden zouden tot de vereeniging van alle nationaal-socialisten in Nederland.

Onze strijdaanvoerder Dr. Van Rappard heeft U hier zoo juist uitvoerig over ingelicht en wij twijfelen niet, of U zult als één man met Dr. Van Rappard zich melden als lid der N.S.B.

Op dien, voor de historie van het nationaal-socialisme in Nederland zoo belangrijken dag, gaf Dr. Van Rappard mij nog dienzelfden avond opdracht, verbinding te zoeken met den Plaatsvervangend Leider der N.S.B., kam. Van Geelkerken.

Deze verbinding kwam tot stand en kam. Van Geelkerken noodigde ons uit voor een bespreking op Dinsdag 16 December.

Deze bespreking vond inmiddels plaats en geschiedde in een sfeer van volkomen kameraadschap, loyaal en openhartig. Slechts op dezen grondslag is het mogelijk, iets groots en goeds tot stand te brengen!

Op 14 December j.l. had kam. Van Geelkerken gezegd:

„Tot **de nationaal-socialisten buiten onze rijen**, tot hen, die nog niet achter het zwart-rood van onze vanen meenen te kunnen marcheeren, zeg ik: **neemt Uw plaats in, wij willen niet spreken over wat was.** Strijdt mee voor de grootheid van ons volk en vaderland!"

WAT DE N.S.B. DOET

Welnu, kameraden, deze roepstem van kam. Van Geelkerken hebben wij niet misverstaan en ons antwoord is U thans bekend. Wat U echter niet bekend is en toch van zoo'n groot belang is, is dat kam. Van Geelkerken oogenblikkelijk van meening was:

1e. dat Dr. Van Rappard een eereplaats in de N.S.B. krijgt, waarom hij Dr. Van Rappard verzocht, niet te veel op den achtergrond te blijven, doch met hem het land in te gaan, om daardoor met de verschillende afdeelingen der N.S.B. grondig kennis te maken;

2e. dat alle N.S.N.A.P.-ers als volwaardige nationaal-socialisten in de N.S.B. worden opgenomen;

3e. dat alle functionarissen na een overgangstijd van eenige maanden voor zoover mogelijk in functies zullen worden overgenomen, echter met uitzondering van hen, wier politie-rapport ongunstig is, of voor wie eventueel andere laakbare redenen aanwezig zijn; (als in overleg van Dr. Van Rappard en kam. Van Geelkerken);

4e. dat het hem, kam. Van Geelkerken, om een goede kameraadschap gaat en hij daarom de garantie gaf, dat iedere ex-N.S.N.A.P.-er, DIE IN DE N.S.B. ACHTERUITGESTELD ZOU WORDEN, zich tot mij zal kunnen wenden en dat bij gebleken juistheid der klacht deze door mij aan Dr. Van Rappard zal worden voorgelegd, waarna Dr. Van Rappard dit dan met de Partij-leiding der N.S.B. kan bespreken, zoodat het zonder meer in orde gebracht zal worden;

5e. dat kam. Van Geelkerken ervoor zal zorgen, zoo spoedig mogelijk een bespreking te doen plaats hebben tusschen Ir. Mussert en Dr. Van Rappard, welke bespreking reeds twee dagen later, dus 18 December, tot volle tevredenheid heeft plaats gehad.

Kameraden!

Dit waren de 5 hoofdpunten der gehouden bespreking. Het laatste punt is reeds tot werkelijkheid geworden, terwijl naar onze vaste overtuiging ook de andere vier punten met dezelfde nauwkeurigheid zulen worden uitgevoerd.

Wanneer de Partij-leiding der N.S.B. ons loyaal, vol kameraadschap tegemoet getreden is, dan kan ons antwoord hierop, neen dan zàl onze houding tegenover de Leiding der N.S.B. er een zijn, die in discipline en strijdvaardigheid zoo zal wezen, als de Leiding der N.S.B. met recht van ons mag verwachten.

Niemand onzer is gedwongen naar de N.S.B. over te gaan; dit is een vrijwillige daad, doch heeft men eenmaal een bevestigend besluit genomen, dan legt dit ons óók verplichtingen op. Een nationaal-socialist **aanvaardt** niet alleen plichten, zijn grootste eer is, deze vrijwillig aanvaarde plichten tot een **daad** te maken.

(Fotodienst N.S.B.)

MUSSERT: van nu af Leider aller nationaal-socialisten in Nederland

WAT DE N.S.N.A.P. DOET

Eerst dàn, kameraden, nà Uw plicht gedaan te hebben, toont gij den naam van nationaal-socialist waardig te zijn. Wanneer wij dan ook onder aanvoering van Dr. Van Rappard ons als één man als lid der N.S.B. melden, besluiten wij gezamenlijk:

1e. Mussert als Leider der Nationaal-Socialistische Beweging in Nederland te aanvaarden, hem onvoorwaardelijk ons vertrouwen te schenken en al zijn bevelen, door hèm of namens hem gegeven, als goed gedisciplineerde nationaal-socialisten op te volgen;

2e. vol kameraadschap de N.S.B.-kameraden tegemoet te treden, mèt hen gezamenlijk te strijden voor een beter en gelukkiger volk;

3e. Ons ten strengste ervan te onthouden om in de N.S.B. een partij in de partij te vormen, maar ons over een zoo breed mogelijk front te verdeelen;

4e. eerlijk en trouw tegenover onze nieuwe kameraden te zijn, nimmer te twisten, maar met verbeten woede zóólang te vechten, dat al onze volksgenooten van heden, morgen onze kameraden zullen zijn.

5e. de eer der N.S.B. óveral waar wij zijn te verdedigen en daarmede onze eigen eer en die van ons volk.

Kameraden!

Houdt deze vijf punten als richtsnoer bij Uw intrede in de N.S.B., weest moedig en vastberaden; het offer, dat gij brengt, is klein in vergelijking met dat, hetwelk onze jongens vrijwillig aan het Oost-front brengen.

Zij strijden voor de gelijkberechtigd- èn gelijkwaardigheid van ons volk in het Nieuwe Europa!

VAN RAPPARDS REDE

„In navolging van onze dappere kameraden aan het Oostfront zijn ook wij bereid elk offer te brengen, dat de toekomst van ons volk verlangt."

Dr. E. H. van Rappard heeft Zaterdag 24 Januari j.l. in den Dierentuin te Den Haag als volgt gesproken:

Kameraden!

Het is u allen bekend, dat op den 14en December j.l. van het vorige jaar, ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan der N.S.B., door den Rijkscommissaris besluiten bekend gemaakt zijn, die een geheel nieuwe situatie ten aanzien der binnenlandsche politiek geschapen hebben. Op dien dag heeft de Rijkscommissaris namelijk als eenige politieke partij, die in de toekomst den politieken wil in Nederland zal vormen, de N.S.B. aangewezen. Tegelijk heeft de Rijkscommissaris verklaard, dat op dit uur der beslissing voor geheel Europa, dat ook het uur der politieke beslissing in Nederland is, diegene, die nog niet ziet of zien wil, uitgeschakeld wordt.

Deze verklaringen van den gevolmachtigde van den Führer zijn voor ons een bewijs, dat het de wensch van den Führer is, onze partij op te zien gaan in de N.S.B. Voor ons, die sinds jaar en dag trouwe volgelingen van den Führer zijn, is deze wensch een bevel.

Herziening van ons standpunt ten aanzien van de N.S.B. is des te meer mogelijk door de verklaringen van den Leider der N.S.B. op denzelfden 14en December, waardoor ons duidelijk geworden is, dat ook door de N.S.B. de Führer erkend wordt als de Führer aller Germanen; ook de N.S.B. het algemeen Germaansch belang stelt boven het afzonderlijk belang van Nederland; ook de N.S.B. de verbondenheid op leven en dood met Duitschland erkent.

Wanneer wij na jarenlangen strijd onzen organisatie prijs moeten geven, beteekent dat dus niet, dat wij tevergeefs gestreden hebben. Deze verklaringen komen aan ons standpunt zoodanig tegemoet, dat ook wij van onzen kant niet star mogen blijven. Wat ons vroeger van de N.S.B. scheidde, is door de ontwikkeling der wereldpolitiek in zooverre overbrugd, dat wij nu zonder opgave van onze overtuiging en onze heiligste gevoelens met de N.S.B. kunnen samengaan.

Reeds twee dagen na den 14en December had ik een bespreking met den plaatsvervangend leider, Van Geelkerken, welke bespreking in alle opzichten kameraadschappelijk en bevredigend verliep. Hetzelfde was het geval bij de bespreking, die ik enkele dagen later met den Leider der N.S.B. had.

Wanneer wij onze tegenstelling met de N.S.B. overwonnen hebben, dan zullen velen, die tot nu toe een afwachtende houding aannamen, onze rijen komen versterken. Wanneer de N.S.B. en wij elkaar de verzoenende hand toesteken, dan zal dit op het Nederlandsche volk zijn uitwerking niet missen.

Daarom verklaar ik:

1. Dat met ingang van heden de tienjarige veete tegenover de N.S.B. beëindigd wordt om plaats te maken voor een hechten band van kameraadschap.

2. Dat de N.S.B. bij haar zware taak op ons zal kunnen rekenen als op haar trouwste leden. Van u allen, kameraden, verwacht ik, dat gij uw nieuwen leider Mussert met dezelfde trouw zult volgen, die gij tot dusver aan mij betoond hebt en waarvoor ik u bij deze gelegenheid nog mijn warmen dank zeg.

3. Dat in navolging van het lichtende voorbeeld van onze dappere kameraden bij de Waffen S.S., het legioen en het N.S.K.K. in het Oosten, die in lotsverbondenheid met elkaar strijden en offers brengen, ook wij bereid zijn in een lotsverbondenheid aller nationaal-socialisten in Nederland elk offer te brengen, dat de toekomst van ons volk verlangt.

Verder spreek ik de hoop uit, dat de stap, dien wij vandaag gedaan hebben in de richting van een concentratie aller volksche krachten in Nederland, algemeen navolging moge vinden. Het indrukwekkend geweld van de wereldgebeurtenissen, dat ons duidelijk tot bewustzijn brengt, hoe nietig de Nederlander met zijn vooroordeelen was en is en hoe zeker het nationaal-socialisme alles wat niet vernietigd wil worden tot een eenheid samensmeedt, moge ook den laatsten twijfelaar aan onze zijde doen aantreden ter verovering van een plaats voor Nederland onder de opgaande zon van een nieuwen Germaanschen dag.

Nogmaals:

Twee Werelden

HET is een woord van Mussert, dat twee werelden, die elkaar tegengesteld zijn als God en duivel, in dit uur der geschiedenis botsen.

En opnieuw is Zaterdag j.l. een bewijs geleverd, voor den groei der nieuwe wereld.

De oude wereld kenmerkt zich door gespletenheid en versplintering, door verrotting en vermolming, ontbinding en ontworteling. De oude wereld was ten prooi gevallen aan de destructieve machten eener joodsch-geleide onderwereld van den geest. Zij had het inzicht verloren in de goddelijke ordeningswetten der schepping, die samenvoegen, wat naar den aard bijeenhoort en gescheiden houden wat elkander niet verdraagt. De oude wereld werd (en wordt) door haar joodsche en aan het jodendom onderhoorige overheerschers met sadistischen wellust uit zijn natuurlijke ordening gescheurd en de brokstukken werden dooreen geworpen. Op de puinhoopen zouden democratie en bolsjewisme elkaar omarmen en den wegbereider van hun echt, den eeuwigen jood, kronen voor zijn werk. Het jodendom zou zich op de zetels der wereldheerschappij hijschen en de slavendrijverszweepen laten knallen. Dan zou de menschehid kunnen draven en sloven voor haar bloeddorstige kwellers. Dan zou de arische wereld eerst recht zijn overgeleverd aan den vijand van den noordschen geest. En dan zou de christelijke kerk de wrange vruchten kunnen plukken van haar eeuwenlangen arbeid in den blinde. .

Doch de eeuwige Leider der Schepping heeft het anders gewild. Hij heeft het zaad gezaaid, waaruit het nieuwe leven is ontkiemd, bloeiend tusschen de ruïnen der oude wereld. Hij heeft het zaad gezaaid, dat den geest bevruchtte en nieuwe idealen, nieuwe levens- en wereldbeschouwingen het aanzijn gaf. Hij heeft bewezen, dat de wereld een joodschen Messias verwachten kan, en op geen bovenaardsch paradijs hoeft te hopen, want in het eeuwig vernieuwende leven ligt de goddelijke zin van het zijn besloten.

Zij, wier harten openstonden voor de waarheden van tijd en eeuwigheid, van ruimte en ruimteloosheid, van materie en aetherie, zij zijn de profeten geworden van een nieuwen tijd en een nieuwe wereld, zij zijn de boodschappers der goddelijke openbaring. Hun woorden zullen voor eeuwen doorklinken in de levensgemeenschappen van hen, die na ons komen, zóólang totdat de nieuwe wereld van thans weer oud zal zijn geworden en een revolutionaire krachtstoot de spiraal der historie een volgende wending zal geven.

Profeten van den nieuwen tijd zijn er vele. Zij zijn groote en kleine, naar de kringen waarin zij leven en profeteeren — welker geestelijke leiders zij zijn. Wellicht zijn wij het allen min of meer op onze beurt. Doch zoo wij al geen profeten zijn, strijders voor een nieuwe wereld, kinderen van een nieuwe aera kunnen wij zéker zijn. Wij zullen ons dan wezenlijk moeten onderscheiden van de belijders der oude wereld, die de zelfzucht — zoo onvermijdelijk verbonden met versplintering en partijvorming — als hoogste goed in hun hart droegen. Wij zullen het offer kennen als hoogste goed; het offer, dat onverbrekelijk verbonden is met de gemeenschapserkenning en dat wordt gebracht ten dienste van de gemeenschap, waartoe wij naar de orde der schepping behooren — waaruit wij geboren worden, waarin wij leven en waarvoor wij sterven. Slechts de offerbereidheid kenmerkt den nieuwen mensch van heden ten volle. En wie thans dit volk, deze groeiende gemeenschap, aanschouwt, wéét, dat inderdaad het offer gebracht wordt door hen, die zich bewust zijn te leven voor een nieuwe wereld.

Van Rappard heeft Zaterdag j.l. het grootste offer gebracht, dat hij als strijder voor de nieuwe wereld kon brengen. Hij offerde zichzelf en de organisatie, waarin hij den nieuwen geest belichaamd wist, omwille van een grooter, zelfzucht en partijzucht overkoepelend belang. In het bewustzijn van de hiërarhcie der belangen, schaarde hij zich in de Nationaal-Socialistische Beweging onder den Leider Mussert. In deze organisatie, waarin de politieke wil van een herboren volk zich eens zal zien uitgedrukt, wil hij den strijd voltooien, dien hij tien jaar geleden begon. Het is duidelijk, dat geen zijner volgelingen in offervaardigheid, dat is in nieuw-wereldsche bewustheid, achter zal willen blijven bij den strijdaanvoerder. Thans geldt voor hen allen, voor óns allen:

MET MUSSERT VOOR VOLK EN VADERLAND!

Hoe staat Zweden in Europa?

door PER ENGDAHL, leider der Zweedsche vernieuwingsbeweging

OOK ZWEDEN ZAL ZICH BEWUST MOETEN WORDEN DAT EEN NIEUWE TIJD IS AANGEBROKEN!

DE idylle der welvaartsjaren is in ons land reeds lang ten einde. De politieke toestand zal zich weldra verscherpen op een wijze, als in de Zweedsche geschiedenis sinds eeuwen niet is voorgekomen. Weliswaar verduisterde de binnenlandsch-politieke horizon tegen het einde van den vorigen wereldoorlog, weliswaar schreeuwden sociaal-demokratische demagogen in het statenparlement, dat het Russische voorbeeld zou volgen, maar de toestand was ondanks alles toch normaler dan nu. De tegenstellingen van 1917 beteekenden een natuurlijke voortzetting van oudere partijtegenstellingen. Het was de oude strijd tusschen rechts en links, tusschen het konservatisme der bezittende groepen en de radikale eischen der arme volkslagen om een plaats in het staatsleven te krijgen, die ons openbare leven destijds vulde.

Tegenwoordig is de toestand heel anders. Alle oude partijtegenstellingen zijn overbrugd. Formeel heerscht er een ongekende eensgezindheid in de zgn. Koncentratie-regeering, waartegen slechts een klein aantal zeer bescheiden groepjes en groepen in oppositie komt. Konservatieven en sociaaldemokraten, boeren en verbruikers, kapitalisten en bonzen, allen hebben elkaar in ontroerende eendracht in het zgn. „Volkshem" met zijn veilige en gezellige demokratie gevonden.

Achter dit uithangbord verbergt zich echter een werkelijkheid van geheel anderen aard. De dertiger jaren brachten door hun uiterlijken welstand een ontspanning tusschen de oude partijen, die nog steeds voortduurt. De sociale hervormingen werden uit het verhoogde volksinkomen betaald, zonder dat daardoor de bezittende klassen haar levensstandaard behoefden te verlagen. De sociaaldemokratie kon regeeren zonder den klassenstrijd als wapen te hanteeren. Haar leiders, de partijfunctionarissen, de vakbondbestuurders, de vakgroepleiders, enz. werden in de leidende laag der demokratie als leden opgenomen en versmolten met de voormalige bourgeoisie. De groepen, die buiten dit sociale gelijkschakelingsproces geplaatst werden, waren te klein en onbeteekenend om den stam van een werkelijke oppositie te vormen. Daar kwam bij, dat hier een gemeenschappelijke sociale noemer ontbrak. In één woord: zij waren als typen in hun inrichting en belangen te verschillend.

De huidige oorlogsomstandigheden hebben de ekonomische voorwaarden totaal veranderd. De arbeidersklassen moesten zich door raamtarieven een zekere proportioneele inkomstenvermindering laten welgevallen. De kleinere handelsondernemingen hebben met groote moeilijkheden te kampen door de prijskontrole, de rantsoeneering en de goederenschaarschte. De middelgroote industriebedrijven worden door de industriekommissies, resp. door haar politiek, die neerkomt op het prijzen der waren met lage standaardprijzen, onder zwaren druk gehouden. De kleine en middelgroote ondernemingen doorstaan de konkurrentie met de groote ondernemers alleen, doordat zij hun waren, in tegenstelling tot de groothandelaars, die massaal goedkoope standaardwaar op de markt gooien, weliswaar duurder verkoopen, doch betere kwaliteiten aanbieden. Zij worden nu echter in hun activiteit door de stroefheid der industriekommissies, die in het direkte belang is van de grootkapitalisten (ten koste van de kleinere ondernemingen), belemmerd.

Een groep, die oogenschijnlijk de geringste verliezen had, waren de boeren. De verhoogde prijzen van levensmiddelen zijn — tenminste voor een deel — aan de landbouwers ten goede gekomen. Aan den anderen kant was de positie van de boeren vóór den oorlog zóó twijfelachtig, dat de vereffening, die nu tot stand kwam, als volkomen billijk moet worden beschouwd. Wij moeten op het land echter rekening houden met een boerenproletariaat, dat zichzelf niet zal kunnen verzorgen, en welks positie derhalve door den oorlog en de krisis moeilijker geworden is. De armzalige boerderijtjes der keuterboeren waren sinds lang een brandend probleem, dat de dertiger jaren met hun halve maatregelen nooit goed durfden aan te vatten.

De Zweedsche bevoorradingspositie is nog zeer goed. De misgrepen, die van de zijde der autoriteiten werden begaan, hebben nog geen noodlottige gevolgen gehad. Hoe de winter, na den mislukten oogst, afloopen zal, moet afgewacht worden.

Dat deze ontwikkeling irriteerend werkt op het lagere volk, spreekt vanzelf en dat de oorzaken der onrust, die langzamerhand merkbaar wordt op ekonomisch en sociaal gebied liggen, is zonder twijfel. Er moet echter de nadruk op worden gelegd, dat deze beginnende oppositie meer een politiek, dan sociaal karakter heeft. De strijd gaat dus vóór of tegen de huidige politieke persoonlijkheden. Het gaat erom, of de kring van politieke en openbare personen, die zijn stempel drukte op de huidige Zweedsche gemeenschapsontwikkeling, ook in de toekomst zijn positie behouden kan. Het tegenwoordige regime heeft zeer groote fouten begaan. De weer-politieke nalatigheid, het gebrek aan buitenlandsch-politieke verantwoordelijkheid, de sociale en ekonomische lichtzinnigheid in den zonneschijn van de hoogkonjunktuur, hebben het land in den zeer vertwijfelden toestand gebracht, waarin het nu verkeert. De leidende politici voelen, dat de bodem onder hun voeten begint weg te zakken. Daarom gaan zij zuiver uit zenuwachtigheid tot den tegenaanval over, nog vóór de tegenstander überhaupt met zijn aanval begonnen is. De mannen van het régime laten zich hierbij door de an sich juiste gedachte leiden, dat het beter is in te halen, dan ingehaald te worden. Alleen heeft men het gebruik van dit oude Zweedsche spreekwoord verkeerd begrepen. Men heeft zich n.l. door den slag in de ijle lucht op onvoorzichtige, misschien wel zeer noodlottige wijze blootgegeven. De actie, die onder het parool: „Weest Zweden!" inzette, is door de echo uit Kiev en Leningrad reeds op het punt weer te verslappen. Nochtans hebben wij reeds gezien, welke taktiek men van de zijde van het systeem wil volgen.

DE nerveuze activiteit binnen de kringen van het systeem vindt ook in de innerlijke verdeeldheid der verschillende richtingen zijn grond. Nog hebben aan den eenen kant de getrouwe massa's rond Per Albin Hansson hun rust bewaard, terwijl de anglo-sovjetische vleugel naar bloed dorst. Menschen als Segerstedt, Sandler, Örne en hun meeloopers zetten alles op alles, om een regime-verandering in Engelsch-Russische richting tot stand te brengen. Men houdt daarbij het aftreden

Vervolg op pag. 13

Wanneer arrestatie van ADOLF BRUINSMA?

Oorlogszwendelaar en volksvijand No. 1

In Amsterdam aan de Heerengracht 404 is gevestigd de N.V. Administratie Bank voor Vaste Goederen, welke geëxploiteerd wordt door den Heer Adolf F. Bruinsma. Velen onder onze lezers zullen zich dien naam nog herinneren uit den ouden tijd, toen Bruinsma dienst deed als lijstaanvoerder van een liberaal middenstandsgroepje en zich als zoodanig een warm plaatsje wist te veroveren in de Tweede Kamer, de Provinciale Staten van Noord-Holland en in den hoofdstedelijken gemeenteraad. In deze democratische verwordingsperiode stond onze Adolf reeds wijd en zijd bekend als een z.g. huisjesmelker, d.w.z. iemand, die er zijn beroep van maakte om huurwoningen te exploiteeren en de bewoners zooveel mogelijk uit te zuigen om er zoo min mogelijk voor in de plaats te stellen. Niemand was daartoe trouwens zoo goed in de gelegenheid als Bruinsma, wanneer men weet, dat hij 1400 woningen zijn eigendom kon noemen. Dat dit heerschap tevens een verklaarde vijand was van de arbeidende klasse en dat hij ook zijn arbeiders beestachtig-democratisch behandelde, spreekt wel vanzelf. In menig werkersgezin is zijn naam reeds in alle mogelijke toonaarden vervloekt, als de kostwinner 's Zaterdags met het schamele loon thuiskwam.

Nu is sedert den tienden Mei 1940 een nieuwe tijd aangebroken en men zou zelfs van een element als dezen Bruinsma kunnen verwachten, dat hij nog genoeg gezond verstand heeft om hieruit de consequenties te trekken. Doch niets van dit alles. Hij gaat rustig voort zijn arbeiders op democratische wijze af te schepen, ofschoon de huidige oorlogsperiode met den daarmede gepaard gaanden woningnood hem geweldige winsten moet hebben opgeleverd.

Maar ook hiermede is Bruinsma niet tevreden. Hij probeert door ongeoorloofde huuropdrijving nog eens extra winsten te behalen. Zoo wil hij o.m. van menschen, die een gemeubileerde flat van hem hebben gehuurd en daarvoor reeds f 150.— per maand betalen, voor een zijkamertje nog eens f 25.— incasseeren, terwijl drie maanden geleden ditzelfde kamertje nog f 10.— huur deed. **Een opslag van 150 pct. dus!**

Ook dit is nog niet een van de fraaiste staaltjes van onzen Adolf. Het staat b.v. vast, dat hij zich schuldig maakt aan diefstal van kolenbonnen, doordat hij zijn huurders de kolen onthoudt, waarop dezen recht hebben en waarvan hij de bonnen bezit. Hierdoor bezuinigt hij op zijn lasten en heeft bovendien nog het voordeel, dat hij bonnen bezit, die hij op andere wijze kan aanwenden. Deze parasiet bedriegt door een en ander niet alleen Nederlanders, maar ook Duitsche staatsburgers. Wanneer hij dan bedreigd wordt met de Sicherheitspolizei, wil het wel eens gebeuren dat hij — laf als hij is — bakzeil haalt.

Als huuropdrijver is hij ook reeds bekend bij de Amsterdamsche politie, doch Bruinsma trekt zich geen snars aan van eventueele boetes, die hem worden opgelegd, omdat hij — zooals hij zelf verklaart — toch rijk genoeg is!

Men is van de Misthoorn gewend, dat deze te velde trekt tegen de joden. Deze man is erger dan tien joden samen; hij begrijpt niet alleen niets van den nieuwen tijd, doch hij saboteert doelbewust. Hij is een gevaar voor de arbeidende klasse en een gevaar voor ons geheele volk. Waar geen enkele andere maatregel bij hem iets zal uitwerken, eischen wij in het belang van onze volksgemeenschap:

1e. **dat Adolf Bruinsma terstond wordt gearresteerd en voor geruimen tijd in een concentratiekamp wordt opgeborgen;**

2e. **dat hem het bewind over zijn zaken wordt ontzegd en een bewindvoerder wordt aangesteld, die er menschelijker begrippen op nahoudt!**

Wij roepen hiervoor de medewerking in van de Nederlandsche en de Duitsche politie, aangezien — zooals gezegd — staatsburgers van beide landen de dupe zijn van de praktijken van dit heerschap.

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

Het Anglo-amerikaansche wereldrijk kraakt. Het kraakt aan vele kanten. Weliswaar heeft President Roosevelt na de verpletterende nederlaag van zijn vloot in den Stillen Oceaan op indrukwekkende wijze aangegeven, welke machtsontplooiing de Vereenigde Staten in de toekomst zouden kunnen ontwikkelen en verbazingwekkende cijfers van een eventueele vliegtuigproductie genoemd, hij zweeg toen het er op aan kwam te zeggen, hoe thans, op dit oogenblik, de geleden verliezen zullen worden aangevuld en de strijd tegen Japan met succes kan worden voortgezet. De pan-Amerikaansche conferentie, die te Rio de Janeiro werd belegd, moge een geschikt middel zijn, de aandacht der publieke opinie af te leiden van het militaire naar het diplomatieke front, het blijft twijfelachtig of daar successen zullen worden behaald, welke inderdaad belangrijk kunnen worden genoemd. In de eerste plaats is de veelgeroemde eenheid, die zou bestaan tusschen de Noord- en de Zuid-Amerikaansche republieken allerminst een feit. Integendeel: er bestaan zoowel op cultureel als op historisch, op politiek en op economisch terrein zoovele schier onoverbrugbare verschillen tusschen Noord en Zuid, dat van een werkelijk samengaan dier staten nooit gesproken zal kunnen worden en zelfs een grootste gemeene deeler, zooals bijvoorbeeld het gezamenlijk afbreken der diplomatieke betrekkingen met de As-mogendheden, slechts met veel moeite is gevonden. Overigens is in feite het afbreken dezer betrekkingen van geen belang, omdat sedert het uitbreken van den oorlog in 1939, de verbindingen tusschen Europa en Zuid-Amerika dermate verstoord zijn, dat van een verkeer niet meer kan worden gesproken. De besluiten, die te Rio zullen worden genomen, hebben slechts waarde als graadmeter voor de financieele afhankelijkheid van Zuid-Amerika van Wallstreet, die inderdaad beangstigende afmetingen heeft aangenomen.

Australië, dat zich tot nog toe tamelijk veilig voelde, ver verwijderd als het lag van de verschillende oorlogsfronten en dat er zelfs toe overging het eigen land in bedenkelijke mate van troepen te ontblooten, door sterke afdeelingen eerst naar Afrika en later nog naar Malakka te zenden, begint thans, nu Japansche afdeelingen met succes landingen ondernamen op gebieden, welke in de directe nabijheid van dit werelddeel liggen, het gevaar van zijn positie met het uur duidelijker in te zien en het reageert dienovereenkomstig. Het richt dringende oproepen om hulp zoowel aan Amerika als aan Engeland en besluit tevens, waarschijnlijk in het besef aan zijn lot te worden overgelaten, tot een binnenlandsche mobilisatie en tot een terugroepen van zijn troepen van de „vreemde" fronten. Reeds bereikten ons in de afgeloopen week berichten uit Caïro, welke erop wijzen, dat de zich in Noord-Afrika bevindende Australische troepen in een stemming verkeeren, welke grenst aan muiterij. En het laat zich aanzien, dat deze stemming er niet op zal verbeteren, nu generaal Rommel erin slaagt, om, alle grootspraak van Churchill ten spijt, wederom op dit krijgstooneel opmerkelijke successen te boeken en de Britten uit het zoo moeizaam veroverde Agedabia te verdrijven. De Engelsche droom van Tripolis en via dit punt een verbinding met Dakar, dat dan als steunpunt voor een Amerikaansch expeditiecorps zou worden ingericht, is uitgedroomd.

De strijd op Malakka heeft thans een stadium bereikt, waarin de waarde van Singapore nog slechts problematisch kan worden genoemd. Als vlootsteunpunt heeft deze vesting sedert den ondergang der „Repulse" en der „Prince of Wales" veel aan beteekenis ingeboet, omdat een vloot, sterk genoeg tot het uitvoeren van offensieve operaties, die de Japansche verbindingslijnen ernstig kunnen bedreigen, niet meer voorhanden is. Nu Japansche marinevliegtuigen het verkeer in de straat van Malakka aan een nauwgezette controle kunnen onderwerpen is Singapore weliswaar het slot op de Indische deur gebleven, de sleutel bevindt zich echter in Japansche handen.

Dat Japan overigens niet van plan is het initiatief der operaties uit handen te geven, blijkt duidelijk uit de bezetting van diverse eilanden, die, hoewel op zichzelf van slechts geringe beteekenis, door hun stratetige ligging groote waarde hebben en uitgangspunten kunnen vormen voor nieuwe offensieven, terwijl tegelijkertijd de Anglo-amerikaansche verbindingen gestoord worden. Een nieuwe, krachtige ontwikkeling in de richting van Rangoon, dreigt niet alleen nieuwe economisch hoogst gewichtige streken in Japansch bezit te brengen — reeds werd het tincentrum Tanoy bezet — doch tevens Tjsoengking, dat langs den Birmaweg zijn noodzakelijke wapenleveranties ontving, af te snijden van zijn bondgenooten. En zoo is het dan niet vreemd, dat uit dit kamp stemmen beginnen te weerklinken, die aandringen op staking van den strijd.

De eerste achttien koopvaarders zijn door Duitsche duikbooten in de Noord-amerikaansche wateren tot zinken gebracht. Sommigen zoo dicht onder de kust, dat de wrakken nog gedeeltelijk boven water uitsteken. Zij zullen het Amerikaansche volk herinneren aan den oorlog, welke het aan zijn misdadigen president te danken heeft en zij zullen ongetwijfeld door meerdere worden gevolgd. Gelijk ook onze landgenooten in den Indischen Archipel met de steeds talrijker bombardementen en aanvallen zullen ervaren tot welke een rampzalige gevolgen de Engeland-hoorige politiek der Indische regeering, gezwegen het „beleid" der marionetten in Londen, heeft geleid.

BINNENLANDSCH OVERZICHT

EENHEID

Aan de belangrijke vergadering, die j.l. Zaterdagmiddag in den Haagschen Dierentuin heeft plaats gehad, en de verklaring, daar door Dr. Van Rappard afgelegd, zal in dit blad ongetwijfeld het hoofdartikel zijn gewijd. Wij hebben dit feit hier slechts als belangrijke binnenlandsche politieke gebeurtenis te vermelden. Dat het dit is, is zonder meer duidelijk. Een van de meest betreurenswaardige argumenten, die den tegenstanders van het nationaal-socialisme was overgebleven, n.l. dat het naar volkseenheid strevende nationaal-socialisme in eigen boezem gespleten was, is hiermede radicaal uit de wereld geholpen. In de politiek is het echter zóó, dat wanneer de splitsing er eenmaal is, aan beide zijden meer gelet wordt op hetgeen scheidt, dan op hetgeen vereent. Dit wordt erger, naarmate van beide zijden volgelingen van de eene groep naar de andere overgaan, ongeacht de redenen, die hen daartoe noopten.

Wij kunnen slechts hopen, dat deze ongeschreven wet in het politieke leven ook volledig van kracht zal worden, nu de eenheid tot stand is gebracht, d.w.z., dat onder het verleden een dikke streep wordt gezet, om eensgezind, als kameraden de toekomst tegemoet te gaan.

SPREKENDE CIJFERS

Dezer dagen is jaargang 1939 van de Armenzorg-statistiek verschenen, bewerkt door het Centraal Bureau voor de Statistiek. Het zijn zeer leerzame cijfers, die het nader beschouwen zeker waard zijn. Wanneer u zich even aan iets stevigs vast wilt grijpen, zullen wij beginnen met u het aantal particuliere liefdadigheidsinstellingen in Nederland te noemen: 8305. Neen, het is geen drukfout: acht duizend drie honderd en vijf! Ja, en nu vond men het nog gek, dat hieronder eens eenige opruiming is gehouden, een opruiming, die gepaard moest gaan met een collecteverbod, althans langs de huizen of door middel van de dagbladpers (het collecteeren in de kerken viel hier buiten). Vanzelfsprekend moest de armenzorg zelf onder de concurrentie van al deze weldadigheidsvereenigingen lijden. Ruim achtduizend vereenigingen beteekent immers ook tienduizenden bestuursleden, die ieder op hun beurt nog weldadiger willen zijn, of minstens lijken, dan de voorzitter, resp. secretaris van de concurreerende weldadigheidsvereeniging.

Door deze ruim achtduizend vereenigingen werd in 1939 een bedrag van rond zes en twintig millioen gulden bijeen gebracht. Dit cijfer mag zeker gezien worden. Maar dat het particulier initiatief, ondanks zijn „vrije" ontplooiing (in 8.305 richtingen!) het niet bolwerkte, blijkt uit dezelfde publicatie. Voor armenzorg, in den strikten zin van „bedeeling" moest de Overheid in hetzelfde jaar.... 110.5 millioen bijpassen. Zoo kwam armenzorg voor 81 pct. voor rekening van de Overheid (oftewel: de inkomsten uit de belastingen) en voor 19 pct. voor rekening van de kerkelijke en particuliere instellingen. Dat deze 110.5 millioen grootendeels over die 8305 particuliere instellingen naar de armen zijn gevloeid, doet aan het feit niets af, dat het belastinggeld is, waar dus iedereen aan bijgedragen heeft, zoodat deze instellingen zeker niet in eigen kracht den barmhartigen Samaritaan hebben uitgehangen. De vraag is veeleer gewettigd of er bij minder schijven niet minder hier en daar blijft hangen en wat méér aan armenzorg ten goede kan komen. Juist in verband met Winterhulp, en den laffen tegenstand die deze sociale instelling steeds heeft te verduren, willen wij een antwoord geven op de vraag, of het, gezien deze cijfers, op het terrein van armenzorg maar niet beter is, heelemaal over stag te gaan en het particulier initiatief in dezen maar in het democratisch museum bij te zetten. 't Is ongetwijfeld verleidelijk! Wanneer men de opzettelijk afgescheurde reclamebiljetten van Winterhulp Nederland op de muren ziet, de „pret" op de gezichten der anti's, wanneer het overgroote deel van het publiek met afgewend hoofd de collectebus voorbij loopt, waarmede trouwe mannen en vrouwen geheel vrijwillig in regen en koude op de hoeken der straten staan, wanneer men van de hondsche, onbeschofte behandeling hoort, die deze zelfde menschen bij de huis aan huis collecte in het bijzonder in de villawijken te verduren hebben, dan is men wel eens geneigd uit te roepen: Piek, sluit de tent of vraag een belastingverhooging op de inkomens boven de f 2500.—, dan kost het minder werk, minder onkosten en je bent meteen uit den brand! En dan: als het nu toch al voor 81 pct. staatssocialisme is, laten we er dan ook maar 100 pct. van maken....

Nogmaals: het is verleidelijk en.... gemakkelijker. Maar het opvoedende karakter, de opvoeding tot gemeenschapszin is dan verloren en dàt is onbetaalbaar. Juist in dezen tijd kan dit element niet gemist worden, veeleer dient het met alle krachten verstevigd te worden, omdat het in de kern van de zaak het natuur-geneesmiddel is voor de gezondmaking van ons verscheurde volk. Dan is het echter zaak, dat zeker aan de verscheurdheid op het terrein van armenzorg (klinkt Volksdienst niet veel beter?) een einde wordt gemaakt, grondig en definitief. Daarom roepen wij, juist met het oog op 8305 liefdadigheidsinstellingen: Ruim baan voor Winterhulp!

NIEUWS VAN DE WEEK

22 JANUARI: O.K.W.: Engelsche strijdkrachten in Noord-Afrika teruggeworpen — Jap. w.m.b.: Vernietigingsslag op Malakka — Zuidamerikaansche staten besluiten tot verbreking der betrekkingen met de As-mogendheden — Pers- en theatergilde ingesteld — Sietze de Groot wint de Elfstedentocht in 8.44 uur.

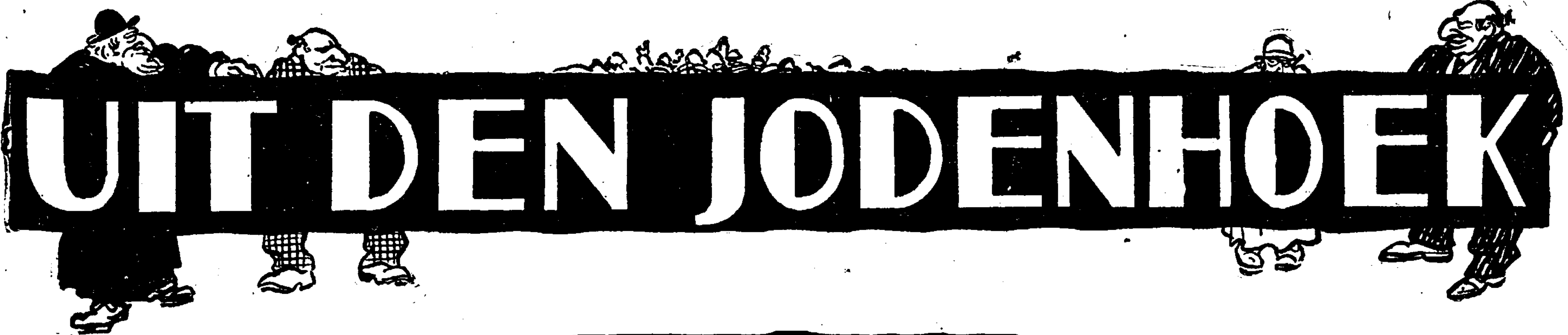
23 JANUARI: O.K.W.: Finsche troepen heroveren verloren terein — Jap. w.m.b.: Minahassa in Japansche handen; nieuwe landingen op Borneo; Moron (Philippijnen) bezet; landing op Australisch Nieuw-Guinea — Veldmaarschalk Von Reichenau ter aarde besteld.

24 JANUARI: O.K.W.: Duitsche duikbooten vernietigen in de Amerikaansche wateren 18 koopvaardijschepen met een inhoud van 125.000 br.t. — It. w.m.b.: Generaal Rommel verslaat Engelsche troepen in Noord-Afrika; Agedabia door Duitsche en Italiaansche afdeelingen bezet; — Jap. w.m.b.: landing op de Salomonseilanden — Reorganisatie der luchtbescherming — Mussert ontvangt Indische oud-strijders.

25 JANUARI: Jap. w.m.b.: Japansche successen in Birma; voortgezette opmarsch op Malakka; verscherpte luchtactie boven den Indischen Archipel — Australische binnenlandsche mobilisatie; hulp van Engeland en de Ver. Staten verzocht — Engelsche koninklijke familie ontruimt het Buckingham Palace te Londen — Dr. Van Rappard, leider der voorm. N.S.N.A.P. verklaart zich solidair met de beginselen der N.S.B.; hij wekt op zich onder de leiding van Mussert te scharen.

26 JANUARI: Jap. w.m.b.: Britsche troepen bij Moulmein (Birma) verslagen; landing te Balik Papan; Mersing (Malakka) bezet — Thailand verklaart den oorlog aan Engeland en de Ver. Staten — IJslandsche regeering afgetreden — Dr. G. L. F. Philips overleden — Treinbotsing bij Vleuten.

27 JANUARI: O.K.W.: Twaalf schepen (103.000 br.t.) voor de Amerikaansche kust vernietigd; succesvolle gevechten aan het Oostelijk front; buit in Noord-Afrika van 21 tot 25 Januari: 283 pantserwagens, 563 auto's, 127 kanonnen, 40 vliegtuigen vernield — Jap. w.m.b: Balanga (Philippijnen) bezet; 5000 manschappen, 200 officieren op Malakka gevangengenomen — Churchill stelt vertrouwenskwestie in het Lagerhuis — Aanbeveling van staatswege tot beplanting met voedingsgewassen van parken, wegbermen, enz.

AMSTERDAM:

Hoe men ongestoord zwart handelt en arische meisjes misbruikt

In de Scheldestraat nummer 135, twee hoog, te Amsterdam woont het gezin van den jood BLITZ, bestaande uit Pa, Ma, een dochter en een veelbelovenden zoon. Dit stel is een voorbeeld zonder weerga van een echt-jiddische familie, door hun handigheid uit alles „een zaakje" te maken. De zoon, André, leert voor coupeur, maar heeft ondertusschen allerlei ZWARTE handel-affaires aan de hand. Mama verhuurt kamers en geeft bridge-lessen, een pracht-vak voor een jodin; geld verdienen, terwijl je den heelen dag op je achterwerk kan blijven zitten. Van een verbod om onderricht aan niet-joden te geven, heeft zij zeker nog hooit gehoord, want goy of jood, 't hindert niet, zij geeft onderricht.

Ook het verhuren van de diverse kamers in de flat is een prachtig zaakje. Bij de verhuur van de kleinste kamertjes, die zelfs voor alleen wonende personen nog *te* klein zijn, wordt een speciaal lokmiddel te baat genomen. Ma Blitz heeft namelijk een arisch meisje in betrekking, voor dag en nacht. Ze is nog minderjarig en komt niet uit Amsterdam, maar van buiten. MIA, zooals ze door jodin Blitz genoemd wordt, is reuze „gewillig". Ze ploetert en slooft den heelen dag, terwijl de jodin van achter de bridge-tafel haar bevelen uitdeelt.

Wanneer nu een jongeman, aangelokt door een advertentie, komt kijken naar het „frissche, gezellige kamertje met prachtig uitzicht", dan is het meestal de veelbelovende zoon des huizes die hem de kamers laat zien, en er dan als speciale attractie bijvoegt, dat Mia, het dienstmeisje „niet alleen de kamer schoonhoudt, maar tevens wel bereid is zich aan de „heeren", die k... ers huren, *„voor andere dingen* beschikbaar te stellen"! Men moet werkelijk persoonlijk gehoord hebben in welke bewoordingen de lieftalligheid dezer Mia wordt aangeprezen, om zich een denkbeeld te kunnen vormen van de smerige praatjes van dit jodenzoontje. En Mia, die nu niet bepaald snugger is, vindt alles goed en verbaast zich nergens meer over. Ze is ook al zóó lang in deze betrekking! Nu moeten volgens de voorschriften arische meisjes bij joden vandaan, maar daarvoor zal jood Blitz wel weer hetzelfde handigheidje bedenken als voor het radiotoestel. Het radiotoestel is na de inleveringsvoorschriften voor joden plotseling (in naam tenminste) het eigendom geworden van een ariër, die inwonend is; op die manier kan het heele gezin Blitz toch nog steeds vol hoop en spanning luisteren naar „de vertrouwde stem van over de zee". 't Zelfde trucje zal met Mia ook wel lukken!

Men moet langen tijd bij de Blitzen in huis geweest zijn, om zich een voorstelling te kunnen maken van de smerige jodenstreken, waarvan dit heele stelletje zich bedient. Een en ander is te minderwaardig om op schrift gesteld te worden; wij denken hier b.v. aan 't feit, dat de zoon André iederen Zaterdagmiddag een arisch meisje ('t hoeft niet altijd dezelfde te zijn, als 't maar een aardige goyim-sjikse is) op z'n slaapkamertje haalt om eenige „genotvolle" uren met haar door te brengen. En ondertusschen zit ma Blitz tegen iedereen te jammeren, dat haar André toch zoo'n écht goeie jonge is, *die geen vlieg kwaad zal doen* en dat 't zoo vreeselijk zou zijn, als ze hem bij z'n zwarte zaakjes betrapten.

Wanneer zal dit schandelijke en smerige gedoe van de joden nu eens afgeloopen zijn? Wanneer komt er een verbod voor joodsche pensions en kamerverhuur-inrichtingen buiten de ghetto's? En dan geen halve wetten, die weer te ontduiken zijn, maar afdoende maatregelen!

Een oud Misthoorn-rijmpje, dat nog steeds geldt, luidt:

Nederland, maak schoon je nest!
De joodsche invloed is de pest!

DEN HELDER:

Zonder punten

Niettegenstaande de zaak van Coltof een bord voor het raam heeft, dat het een jodenbedrijf is, gaat deze jood nog maar steeds door met het plaatsen van onderstaande zonderlinge advertentie in de beruchte

> *ZONDER PUNTEN*
> *TOCH NIEUW ONDERGOED!*
> U zoekt àl Uw halfversleten ondergoed bij elkaar en brengt dat bij de Firma CAREL COLTOF. Die noteert stuk voor stuk wat er aan gebeuren moet en stuurt het op. Na een week krijgt U het weer thuis, als nieuw gerepareerd, voorzien van het Hollandia garantiemerk. Kosten: 30 ct. tot 60 ct. per stuk. Voor extra lastige reparaties iets meer. *Voor Wollen, Katoenen en Zijden Interlock.*
> HOLLANDIA-REPARATIE
> weer even sterk als nieuw
> CAREL COLTOF
> Inkoopcombinatie „Nederland"
> Spoorstraat hoek Koningstraat

„Heldersche Courant", die al eenigen tijd verboden geweest is, wegens zijn anti-Duitsche hetze. Natuurlijk worden de annonces gretig opgenomen!

Het zou niet gek zijn, wanneer de autoriteiten in Den Helder, bijv. de burgemeester, de teugels van het bewind wat strakker aantrokken.

Of heeft de burgemeester „principieele" bezwaren?

Oud-roest-joden

Wij hebben er reeds herhaaldelijk op gewezen — nog onlangs door middel van een ingezonden stuk, waaruit bleek, dat de directie der Amsterdamsche gemeentetram onderhands de joden bevoordeelt— hoezeer de joden nog ten nadeele van de arische gemeenschap in dit land handel drijven. Een bekend voorbeeld is de hand in oude en nieuwe metalen, ijzerwaren, machines, e.d. Arische handelaars ondervinden van de slinksche concurrentie der heeren joden in dezen tak van ons bedrijfsleven ernstige nadeelen. Tal van klachten zijn er over dit onderwerp bij ons binnengekomen. En het is natuurlijk weer de Telegraaf, die in haar volkseditie „De Courant" den joden gaarne plaatsruimte verleent voor hun aankondigingen, zooals uit de onderstaande advertenties blijkt.

> GOSSELAAR'S METAALHANDEL
> voor iedere industrie koopen wij tegen reëele waarde
> GEBRUIKTE MACHINES
> Hoogte Kadijk 145—145a. Telefoon 51971—55961

> TE KOOP: 5 nieuwe HEETELUCHTKACHELS, speciaal geschikt voor groote industrieruimte, 5000 m³. Kolenbesparing 50 pct. Prijs per stuk f 175.—.
> GOSSELAAR'S METAALHANDEL, Hoogte Kadijk 145—145a, Tel. 51971—55691

AMSTELVEEN:

De Heilige Israëls

Wij ontleenen de volgende advertentie aan het „Amstelveensch Weekblad" van 23 Januari 1942:

> Heden overleed in haar Heere en Heiland, tot onze diepe droefheid, onze lieve Zuster, Behuwdzuster, Tante en Vriendin
> *Mejuffrouw*
> CORNELIA MARIA
> LOUISA VENEMA
> in den ouderdom van 63 jaar.
> *De Heilige Israëls is Uw verlosser.*
> *(Jes. 54 : 5)*
> Wed. T. Verweij-Venema
> B. Venema,
> C. J. C. Venema,
> G. Venema-Boon,
> S. Venema-Boshoff,
> R. Venema,
> J. M. Venema-Ket,
> C. J. C. Venema Jr.,
> A. E. Venema—Haak
> C. E. G. Hooyberg
> Chr. Schrijf.
> Amstelveen 18 Januari '42.
> Jan Benninghstraat 7.

Alweer Amstelveen!

Opgevoed door een leger allerchristelijkste predikanten in de leer en de geboden Israëls!

Joden reizen nog steeds ongeoorloofd!

Zooals men weet, mogen Joden alleen op speciale vergunning reizen. Deze vergunningen moeten worden aangevraagd bij den Joodschen Raad in Amsterdam, die ze doorzendt aan de Duitsche autoriteiten. In zooverre is aan het euvel der joodsche overheersching paal en perk gesteld. Er doet zich bij deze regeling evenwel een probleem voor: Wie kontroleert de reizende joden thans op hun reisvergunningen? Het is ons gebleken, dat er in dit opzicht GEEN ENKELE KONTROLE BESTAAT, zoodat de heeren joden nog steeds vroolijk reizen. Een dergelijke situatie is natuurlijk onduldbaar. Tal van zgn. „blonde" joden reizen nog dagelijks per spoor en zaaien, alsof er geen vuiltje aan de lucht is, hun hetze onder hun medereizigers. Spoorweg*conducteurs hebben, naar zij ons verzekerden, géén opdracht tot kontrole*. Wat heeft men aan een maatregel, welker naleving niet wordt gekontroleerd?

Wij zijn van meening, dat alsnog van de zijde der Ned. Spoorwegen opdracht tot deze kontrole dient te worden gegeven.

JODEN BRACHTEN HET BOLSJEWISME

SALOMON ABRAHAM LOSOWSKI, propagandajood van het Roode Regime

Evenals in de Sovjet-Unie alles is verjoodscht, behoort natuurlijk ook de bolsjewistische propaganda uitsluitend tot het domein der joden. Commissaris voor de bolsjewistische propanganda is de jood Abraham **Losowski.** Onder aanwending zijner gansche, talmudische spitsvondigheid en woordverdraaiing, tracht hij in lange, over zender Moskou uitgesproken redevoeringen, de zware, vernietigende nederlagen van het roode leger te verdraaien tot schitterende zegepralen, of, waar dit uit hoofde der onweerlegbare feiten niet meer mogelijk is, te spreken van weloverwogen strategische terugtochten, waardoor de Duitsche Weermacht en haar bondgenooten tenslotte zouden geraken in een even onhoudbaren toestand als indertijd het groote leger van Napoleon I. Kortom, de sovjet-jood **Losowski,** liegt los en vast aan elkaar om te bemantelen de vernietigende nederlagen van het roode leger, de voosheid van gansch het bolsjewistisch stelsel en de steeds dreigender ineenstorting der Sovjet-Unie.

De bakermat van den jood **Losowski,** anders genaamd **Drisik,** anders **Dridzo,** bevindt zich te Brodi, in het vroegere Polen. Hij is het model van den joodsch revolutionnair van beroep, die alleen kan vernielen, doch niets opbouwen kan. Op hem is algemeen van toepassing de ontboezeming van den jood Theodor **Herzl:**

„Wij (joden) zijn de onder-officieren van alle revolutionnaire partijen" (Theodor Herzl: „Verzamelde zionistische geschriften", Deel II, dagboeken, 1e boek, bladzijde 207).

Evenzoo is op hem toepasselijk, het in het nummer van Januari 1928 van het Amerikaansche tijdschrift „Century Magazine" gepubliceerd oordeel van den jood **Marcus Eli Ravage** aangaande zijn rasgenooten:

„. . .Wij (joden) zijn oorspronkelijk de aanstichters van oorlogen en de grootste vruchtgebruikers van zulke volksmoorden. . . ."

„. . . . Wij veroorzaakten niet alleen den laatsten oorlog, doch haast al uw oorlogen. Wij waren de grondleggers niet alleen van de russische, maar ook de aanstichters van elke grootere omwenteling in uw geschiedenis. ."

De joodsche revolutionnair van beroep **Losowski** heeft deze joodsche bekentenissen steeds als richtsnoer gebruikt. Waar het gold, troebelen te verwekken, dook deze poolsche jood op en hitste de masa's op tot revolutie. Hij speelde een hoofdrol bij de revolutie in Duitschland in November van het jaar 1918. Op 5 Januari 1919 was hij de aanleiding van de gedwongen bezetting der uitgeverij Mosse in de Jerusalemerstraat te Berlijn, door gewapende communisten. Verkleed als proletariër, met geruiten halsdoek om en zwarten, slappen hoed op het hoofd, gaf hij in zijn jiddisch koeterwaals zijn bevelen aan de Duitsche communisten. Hoogdravend verkondigde hij, dat hij de totale bezetting van dezen „nieuwen hoogen burcht van den proletarischen klassenstrijd" tot zijn laatsten ademtocht tegen de contra-revolutie zou verdedigen. Toen op 11 Januari 1919 troepen van het Duitsche vrijkorps het pand van Mosse bestormden, vonden daarbij wèl 45 Spartacisten den dood en werden er meer dan 300 gevangen genomen, doch de jood **Losowski,** de man met den halsdoek, die tot het uiterste wilde strijden, was niet onder hen. Hij had er de voorkeur aan gegeven, bereids op 9 Januari, derhalve nog voordat de toestand der communistische bezetting van het pand Mosse hachelijk werd, heimelijk er tusschen uit te knijpen en zijn leven in veiligheid te brengen. Eerst geruimen tijd daarna, op 6 Januari 1920, schreef zijn partijgenoot, de jood **Radek Sobelsohn,** in de „Rote Fahne", dat zijn „medestrijder" **Losowski** in die dagen gedurende twee weken een schuilplaats heeft gevonden bij het joodsche gezin **Herzfeld** te Berlijn-Schöneberg, een broer van den communistischen advocaat Dr. **Herzfeld** en vervolgens naar de Sovjet-Unie is ontkomen. **Losowski,** die gezamenlijk met de joden **Liebknecht** en **Levi** en de jodin **Rosa Luxemburg** de omwenteling te Berlijn op touw gezet en den overval op de Berlijnsche krantenwijk heeft geregeld, dreef derhalve de Duitsche communisten koelbloedig in den dood, terwijl hij zèlf lafhartig wegkroop in het huis van een zijner rasgenooten, om zijn leven in veiligheid te brengen.

Ofschoon de toenmalige Duitsche regeering, welke, zooals bekend, geheel onder joodschen invloed stond, wist, dat Salomon Abraham **Losowski** het leven van vele honderden Duitsche arbeiders op het geweten had, vergunde zij hem en zijn rasgenoot **Sinowiew-Apfelbaum** in October 1920 de heenreis naar Duitschland. Op den rooden partijdag te Halle, welke de inleiding vormde van de volkomen onderwerping der Duitsche communistische partij onder dictatuur van Moskou, **gaf Losowski** instructies aan de leiders der communistische vakvereenigingen, door middel waarvan de door de sociaal-democraten geleide vakvereenigings-organisaties moesten worden afgetapt en voor het afvallig worden van de Amsterdamsche Internationale van Vakvereenigingen rijp zouden worden gemaakt. Telkens weer trachtte de jood **Losowski** een wig in de Duitsche sociaal-democratische vakvereenigingen te drijven en hen bij de Internationale van Moskou aan te sluiten. In 1929 werd onder zijn beschermheerschap in Duitschland opgericht de „Revolutionäre Gewerkschaftsopposition". De functionarissen dezer communistische vakvereenigingen ontvingen van hem de opdracht, in Duitschland ten gunste van Rusland, in de fabrieken op zoo uitgebreid mogelijke schaal te spionneeren.

Na de nationaal-socialistische machtsovername in Duitschland in 1933, verplaatste **Losowski** het terrein zijner werkzaamheid naar andere Europeesche landen. Het was dadelijk tot hem doorgedrongen, dat het nationaal-socialistische Duitschland geen voedingsbodem meer was voor zijn in wezen vreemde, revolutionnaire beelden.

Reeds in 1921 werd **Losowski** door Moskou naar Frankrijk gezonden als specialist voor het organiseeren van werkstakingen. In 1923 richtte hij te Parijs het Algemeen Verbond van Vakvereenigingen op. Hij bleef de eigenlijke leider daarvan, ook toen hij zich intusschen wederom in de Sovjet-Unie bevond. Vaak reisde hij op een valschen pas naar Parijs om zijn nieuwe schepping te inspecteeren en aan haar functionarissen nieuwe, op het verwekken van onlusten gerichte instructies te verstrekken. Zijn werkzaamheid breidde zich ook over Engeland uit, waar hij aan de organisatie der werkstakingen in 1921 en 1926 een overwegend aandeel had. Ook in Polen werden de veelvuldige stakingswoelingen in de industrie-centra bijv. te Lodz, het huidige Litzmannstadt, te voorschijn geroepen met medewerking van **Losowski.** Zoo verwekte deze jood voortdurend meer onrust, daarbij in alle landen gesteund door de macht der Sovjet-Unie, dezen joodsch-bolsjewistischen misdadigersstaat. Zoo wist hij het Europeesche, Aziatische en Amerikaansche vasteland door revolutionnaire stakingsbewegingen en bewegingen, welke ten doel hadden de orde te verstoren, aanhoudend in spanning te houden.

Zooals reeds opgemerkt, gaf hij in 1933 het terrein zijner werkzaamheid in Duitschland prijs en zette hij opnieuw revolutionnaire bewegingen en werkstakingen met communistische en anarchistische strekking op touw in Frankrijk, Engeland, Polen en Tsjecho-Slowakije. Ook deze werkstakingen heeft hij alle persoonlijk geleid. In '36 organiseerde hij met de joden **Bela Kun, Marcel Rosenberg, Leo Jacobson-Haikiss, Ilja Ehrenburg, Kolzow-Ginzburg-Friedländer, Lazar Fekete Schwartz (generaal Kleber)** en **Heinz Neumann** de bloedige omwenteling in Spanje. Vanaf 1937 hield hij zich bezig met de bolsjewiseering der Ver. Staten. Het te Parijs verschijnende blad „L'Action Française" van 17 Mei 1937 bericht, dat **Losowski,** die van de Mexicaansche grens uit zijn werkzaamheid in de V. S. uitvoelde, heeft deelgenomen aan besprekingen van het Europeesche bureau der Profintern *) te Parijs en het Amsterdamsche filiaal daarvan. Hij heeft studie gemaakt van de tactiek en de methoden, welke van de zijde der communisten zijn toegepast bij hun pogingen tot verstoring der orde in de Europeesche landen afzonderlijk. Op den grondslag dezer in Europa opgedane ervaringen, wilde **Losowski** het bolsjewiseeren der Vereenigde Staten ter hand nemen.

Losowski vestigde in Mei 1937 te Amsterdam een blijvend bureau der Profintern, waarin in het bijzonder werden uitgewerkt de plannen voor het bolsjewistisch maken der Vereenigde Staten. Te New York zèlf werd door **Losowski** in het leven geroepen een „Bureau der syndicalistische Actie". Dit bureau, dat zich bevindt te Brooklyn N 4, Avenue Washington 36, maakt in verkapten vorm propaganda voor de Derde Internationale. De in Europa opgedane en te Amsterdam uitgewerkte ervaringen werden door het nieuwe opperbevel te New Lork in de praktijk beproefd. Het is wel vóór alles toe te schrijven aan de werkzaamheid van den jood **Losowski,** dat juist vanaf 1937 het communisme in de Vereenigde Staten bedenkelijk in omvang is toegenomen en thans een direct gevaar voor Amerika beteekent.

In het voorjaar van 1939 werd aan den jood **Losowski** de leiding der bolsjewistische propaganda in het geheele Verre Oosten opgedragen, in het bijzonder in Japan en China. **Losowski** heeft het vooral als zijn taak beschouwd, de roode Chineesche legers grondig te organiseeren en te bewapenen. Hij heeft zoodoende het zijne bijgedragen aan het bolsjewistisch maken van China en den weerstand van Tsjiang Kai Sjek tegen Japan helpen versterken.

Losowski is de karakteristieke vertegenwoordiger van het jodendom der wereldrevolutie. Zijn doel is, langs den omweg der bolsjewistische wereldomwenteling, de joodsche wereldheerschappij duurzaam te vestigen. Nog in Juli 1939 schreef **Losowski,** zooals het Engelsche blad „Action" van 22 Juli 1939 meldt, in een artikel:

„De organisatie van een eenheidsfront der arbeidende klassen met het oogmerk, het kapitalisme ten val te brengen en de dictatuur

*) *Profintern = beroeps-internationale.*

van het proletariaat te vestigen, blijft het bolsjewistisch doel. Dit doel wordt door de geschiedenis bepaald en is door haar volkomen gerechtvaardigd...."

De bedrijvige en veelzijdige jood **Losowski** neemt ook sedert 1939 het ambt waar van plaatsvervangend commissaris voor buitenlandsche zaken der U.S.S.R. Hij heeft op **Molotow**, den eigenlijken leider der buitenlandsche politiek van de sovjets, een zóó grooten invloed, dat men hem in de Sovjet-Unie algemeen beschouwt als den feitelijken commissaris voor buitenlandsche zaken. Wel werd de joodsche commissaris voor buitenlandsche zaken, **Litwinoff-Finkelstein** om redenen van tactischen aard vervangen door den niet-jood **Molotow**, doch achter dezen staat als eigenlijke commissaris voor buitenlandsche zaken en degene die aan de touwtjes van de buitenlandsche politiek der sovjets trekt, de jood **Losowski** als borg, dat deze politiek evenals vroeger wordt gevoerd in den geest der buitenlandsche politiek van het wereldjodendom. **Losowski** is één der weinige overlevende oudere bolsjewisten. Hij stond zeer dicht bij de inmiddels „geliquideerde" joden **Rykow, Kamenew** en **Sinowiew-Apfelbaum.** Zijn politieke machtpositie in de Sovjet-Unie was echter zóó groot, dat deze vriendschap hem niet kon schaden. Integendeel! Terwijl zijn vrienden ten offer vielen aan de bloedige moorddadige terreur van **Stalin**, werd de jood **Losowski** benoemd tot algemeen secretaris der Profintern en tot lid van het uitvoerend comité der Komintern.

Salomon Abraham **Drisik-Drido-Losowski**, die door zijn communistische partijgenooten wordt genoemd „Solomontschik Drisik", werd in Juli 1939 ook verkozen tot eersten plaatsvervanger van den commissaris voor binnenlandsche aangelegenheden. Deze Poolsche jood is eveneens chef der WZSPS (Wsesojüsnij Zentralnij Sowjet professionalnich Sojüsow *) en chef der roode arbeidersvereenigingen, welker organisaties zich uitstrekken over geheel de democratische wereld.

Hij is de organisator van ontelbare bloedige onlusten in alle landen der wereld. Hij is het voorbeeld van den joodschen revolutionnair van beroep en verstoorder-der-orde, die als fanatieke jood enkel en alleen het welzijn zijner rasgenooten en het grondvesten van een joodsch wereldrijk op het oog heeft. Kort vóór het uitbreken van den Duitsch-Poolschen strijd in September 1939, gaf **Losowski** in zijn hoedanigheid van plaatsvervangend commissaris voor buitenlandsche zaken der sovjets aan de Poolsche joden den raad, Polen zoo vlug mogelijk te verlaten en naar Roemenië uit te wijken. Zooals ook in het door pater **Coughlin** uitgegeven Amerikaansche tijdschrift „Social Justice" van 13 November 1939 wordt vermeld, hebben destijds talrijke Poolsche joden dezen raad opgevolgd. De jood **Losowski** staat te allen tijde klaar om de volkeren der Sovjet-Unie onverbiddelijk aan het belang der joodsche wereldpolitiek te offeren. Heden ten dage is deze **Losowski** de propaganda-jood der Sovjet-Unie, die tot taak heeft door zijn radioredevoeringen in de wereld een indruk te wekken, alsof er in de Sovjet-Unie geen vuiltje aan de lucht is en het roode leger overal den toestand baas is. Weliswaar maken zijn talmudische redevoeringen weinig indruk in de wereld, aangezien de overweldigende zegepralen der Duitsche Weermacht en haar bondgenooten, een veel krachtiger taal spreken dan de leugenachtige joodsche brabbeltaal van **Losowski.** Alleen in Engeland en voor een gering deel ook in de Vereenigde Staten, schenkt men geloof aan de talmudische woordverdraaiing van dezen Poolschen jood, omdat men daar een struisvogel-politiek voert, uit vrees, de naakte waarheid onder het oog te moeten zien. Het is niet vrij van een zekere ironie, dat de jood **Losowski** zich juist in Engeland en bij de bende van oorlogsophitsers in de Vereenigde Staten verheugt in een bijzondere populariteit en vereering, aangezien **Losowski** een besliste vijand van Engeland en van de Vereenigde Staten is en geen ander doel nastreeft dan het totaal bolsjewistisch maken dezer beide landen. Dit feit alleen bewijst, welk een gevaarlijk spel Engeland en de kliek van oorlogsophitsers der Vereenigde Staten spelen.

Hoe ziet nu deze door de joodsch-angelsaksische wereldpers zoo zeer gevierd en hoogelijk geprezen „held" **Losowski** er uit?

Losowski heeft veel gelijkenis met een spin. Hij is klein, bultig en zijn handen hangen af tot op de knieën. Hij spreekt het hinderlijk jargon der Poolsche joden en kwijlt bij het spreken om er onpasselijk van te worden.

Dat is het beeld van Moskou's propaganda-jood! Bij nadere beschouwing ontpopt deze in Engeland en in zekere Amerikaansche kringen zoozeer als held vereerde **Losowski** zich als een ellendig misdadig wezen, als een fanatieke jood, wien de vernielzucht van het joodsche ras in bijzonder sterke mate in het bloed zit en wiens eenig levensdoel daarin bestaat, eeuwige ontevredenheid te wekken en onrust onder de volkeren te brengen. Het is een treurig teeken voor de oorlogsdrijvers in Engeland en Amerika, dat zij juist dezen beroeps-revolutionnair, die tenslotte alleen vecht voor de vestiging van een joodsch wereldrijk, hun volste vertrouwen en hun onbegrensde genegenheid schenken en het kinderlijk geloof aanhangen, dat deze veel pratende, immer liegende, poovere talmudjood **Losowski**, een zekere waarborg is voor de overwinning der democratie over het nationaal-socialisme.

**) Holding-company in de U.S.S.R. voor alle beroepsbonden.*

De „barbaarsche" Nürnbergsche Rassenwetgeving
en de „goddelijke" jodenwetten van het Oude Testament

Onze lezers hebben al dikwijls hooren gewagen van de Nürnbergsche Wetten of van de duitsche, nationaalsocialistische rassenwetgeving.

Toen Adolf Hitler deze wetten uitvaardigde, ging er in de heele demokratische pers een gehuil op, dat hooren en zien verging.

Vanaf menigen kansel werd er stelling genomen tegen de heidensche leer en Rome meende te moeten doen wat het niet laten kon: het veroordeelde het „rassisme!"

De houding van al deze menschen kan natuurlijk aan de zaak zelf niets veranderen: het nationaalsocialisme gaat zijn weg, recht door zee, en laat zich door niemand of iets afschrikken of beïnvloeden. Maar de houding van de reaktie is ook dom. Honderden keeren werd er de laatste jaren gezegd en geschreven, dat Hitler het rassenvraagstuk had uitgevonden.

Sommigen werkten op het gevoel van hun lezers en toehoorders en schreven of zeiden, dat deze wetten „barbaarsch" waren. Ja, stel u maar eens voor: een joodsche jonge man en een germaansch meisje zijn smoorverliefd op elkaar. Ze zouden toch zoo gaarne trouwen, maar de Nürnbergsche wet „belet deze twee wezens zich voor immer en altijd aan mekaar te geven, heel en gansch, met... ziel en lichaam. Wat een barbaarschheid!"

Deze en dergelijke sentimentaliteiten werden door de jodenknechten naar voren gebracht!

„Dat getuigt van domheid en bekrompenheid," aldus „Volksche Aanval". En het blad vervolgt: Zij bewijzen door hun geschrijf, dat ze van de geschiedenis niets afweten, want Hitler heeft de rassenwetgeving niet uitgevonden.

De rasssenwetgeving is oorspronkelijk... joodsch. Maar de joodsche rassenwetgeving is intens brutaal en getuigt van de verachting, de diepe verachting, die de jood tegenover de andere rassen gevoelt.

De Nürnbergsche wetgeving heeft enkel ten doel het eigen ras zuiver te bewaren. Het is, als ge wilt, een tegenzet, waarover de j o o d zich niet te beklagen heeft, want hij zelf heeft nog altijd zijn eigen rassenwetgeving. Deze vindt ge terug in den Bijbel, vooral in de boeken: Mozes, Esra en Nehemia.

Willen we eens eventjes een paar punten van de joodsche rassenwetgeving vergelijken met de Nürnbergsche wetten?

„Het land waar ge binnentrekt om het in bezit te nemen, is een onrein land... Geeft daarom uwe dochters niet voor hun zonen en aanvaardt hun dochters niet voor uwe zonen."

Wat zegt nu de wet van Nürnberg in haar 1e artikel?

„Huwelijken tusschen joden en staatsburgers van duitschen of aanverwanten bloede zijn verboden."

In wat is dit artikel „barbaarscher" dan de wetgeving van Esra, die op G o d s ingeving schreef, zooals alle katholieken gelooven moeten!?

Ziet ge het onredelijke?

Wat in den bijbel staat is *goddelijk*. Zegt Adolf Hitler hetzelfde, dan is dit b a r b a a r s c h!

Nemen we een tweede punt van vergelijking.

„Esra sprak: gij hebt gezondigd door vreemde vrouwen te beslapen. Scheidt u af van vreemde volkeren, van hun land en van hun vrouwen."

De wet van Nürnberg zegt:

„Buiten-echtelijk verkeer tusschen joden en staatsburgers van duitschen of aanverwanten bloede is verboden."

Schandalig! roepen onze demokratische huichelaars. Maar wat Esra zeide, dat is natuurlijk heilig, omdat het van goddelijken oorsprong is!!

Zelfs als Mozes zegt, dat een weduwe zonder kinderen, door den broeder van den afgestorven man, m o e t gehuwd worden, opdat haar schoot vruchten zal opbrengen, dan vinden demokratische huichelaars dat nog aleens niet erg, maar moest de Führer morgen een oproep doen, opdat er zooveel mogelijk kinderen zouden geteeld worden, niettegenstaande den oorlogstoestand, dan zouden onze duitschhatende kwezelaars schaamrood worden, en over „zonde" spreken."

Deze kleine vergelijking moge onzen lezers aantoonen, dat de rassenwetgeving niet door Adolf Hitler werd uitgevonden, maar dat de joden zelf een rassenwetgeving hebben, die in haar omvang en uitdrukking door-en-door hoogmoedig en brutaal is.

De Nürnbergsche wetten willen het eigen ras verdedigen tegen het minderwaardig joodsche ras. De joodsche rassenwetgeving spreekt haar verachting uit tegenover de andere rassen en loopt vaak over van geilheid en ongezonde genotzucht!

Het Nootlot der Bolsjewistische vrouw

(Naar kommunistische gegevens)

Sedert het bestaan van de nationaal-socialistische beweging hebben het nationaal-socialisme en het bolsjewisme als doodsvijanden tegenover elkaar gestaan. Adolf Hitler had door het pact met de sovjetregeering van den 23sten Augustus 1939 een poging gewaagd met de machthebbers in Moskou tot een politieke belangengemeenschap te komen, ten einde het duitsche volk den strijd, die thans gevoerd wordt, te besparen. Er waren destijds teekenen, die er op wezen, dat er wellicht een verandering in het joodsch-bolsjewistisch systeem kon worden doorgevoerd. Helaas, de voorteekenen zijn niet bewaarheid geworden, de bolsjewistische machthebbers hebben zich vanaf het eerste oogenblik niet aan de afspraken gehouden. Het doel van de kommunistische internationale, de wereldrevolutie door te voeren, nadat de oorlogvoerende staten verzwakt waren, werd met alle middelen nagestreefd. Tegelijkertijd bereikte het bolsjewistische terreursysteem, niettegenstaande het pact, zijn hoogtepunt.

De offers van het joodsch-bolsjewistische geweldsysteem zijn in de allereerste plaats de Russische vrouwen en kinderen. Zij zijn het, die in deze 25 jaren van het bolsjewistische regiem in grenzelooze ellende en bittere armoede zijn gestort. De jarenlange onderzoekingen naar de toestanden in de sovjetrepublieken hebben aangetoond, dat de met zooveel ophef aangekondigde vrijmaking van de vrouw geenszins een vrij-maken was, maar veeleer een ontrechting. Inplaats van gelijk berechtigd te zijn met den man is de vrouw in het knoet-systeem teruggezet in een positie, die bij geen enkel volk ter wereld geëvenaard wordt. Wij zullen hieronder in korte trekken weergeven, hoe de positie van de vrouw officieel en hoe zij in werkelijkheid is. De gegevens ontleenden wij aan de Sovjetpers en aan wetten en verordeningen, door de Sovjet-machthebbers uitgevaardigd.

HET LOT VAN DE VROUW IN DE SOVJET-REPUBLIEK.

„De vrouw in de Sovjet-Republieken geniet dezelfde rechten op het gebied van het economisch, kultureel, staats- en politiek leven, als de man."

Dit artikel 122 van de grondwet der Sovjet-Republieken was wel het meest ingrijpende van de wetten, die de machthebbers in Rusland maakten. Stalin meende, dat hij met dit artikel de kroon op het werk van de kommunisten zou hebben gezet. Want sedert het bestaan van de joodsch-marxistische leer, heeft de strijd altijd om de bekeering der vrouwen tot het kommunisme altijd onder het devies gestaan:

„Gelijke rechten met den man — beëindiging der huishoudelijke slavernij."

Het eerste congres van de kommunistische internationale heeft onder de leiding van Lenin het besluit genomen:

„dat de diktatuur van het proletariaat slechts onder voortdurend en actief medeleven van de arbeidersvrouwen tot stand zou kunnen komen en in stand zou kunnen blijven"

Daarmee was dus voor heel de wereld vastgelegd, dat zonder de actieve hulp der vrouwen de proletarische revolutie niet verwezenlijkt kon worden en de overwinning zonder die hulp nooit zou bevochten kunnen worden.

De strijdleuzen en beloften, waarmee de vrouwen in alle landen gelokt moesten worden, formuleert de kommunistische Internationale in de volgende slagzinnen:

„Sociale gelijkheid van vrouw en man voor de wet en in het praktische leven;

Radikale omwenteling van de huwelijks- en familierechten;

Erkenning van het moederschap als sociale functie;

Opvoeding van de jeugd door de overheid;

Stelselmatige kultuurstrijd tegen de ideologie en de tradities, die de vrouw tot slavin maakten."

Met deze beloften begonnen de volksvreemde machthebbers de overheersching in de Sovjet-unie.

Na 25 jaren bolsjewisme kunnen wij nu vaststellen, wat er van al deze zoogenaamde hervormingen terecht is gekomen.

De vrouwen in de Sovjet-Republieken hebben aan den lijve de praktische doorvoering der beloften gevoeld.

HET HUWELIJK EN HET GEZIN.

De meest radikale en diepstingrijpende veranderingen zijn voor de vrouwen in Rusland wel de maatregelen die op het gebied van het huwelijk en het gezinsleven zijn genomen.

Indien de bolsjewistische revolutie resultaten zou willen hebben, dan zouden nieuwe menschen, met nieuwe zedelijke begrippen en met een nieuwe levenswijze noodig zijn. De „kommunistische mensch" te scheppen was dan ook het eerste doel en de eerste opgave van de bolsjewistische huwelijks- en familiewetgeving. Slechts door een grondige verandering van huwelijks- en gezinsbanden kon deze nieuwe mensch, die in staat zou moeten zijn vrij van alle vooroordeelen met betrekking tot moraal en godsdienst in den bolsjewistischen staat te leven, gevormd worden.

De vergadering van de komintern van 16 November 1924 nam dan ook de volgende motie aan:

„De revolutie is machteloos, zoolang het begrip gezin en zoolang gezinsbetrekkingen bestaan.

Op gelijke wijze werd het uitgedrukt door den „algemeenen prokureur" der Sovjet-Republieken, Krylenko, in zijn ontwerp van wet over huwelijk en gezin:

„De kommunistische revolutie stelt zich allereerst ten doel de tradities van het verleden, — deze verschimmelde en aftandsche gewoonten der vroegere bourgeosie en burgerlijke gezinsvorming — uit te roeien."

In den eersten tijd der revolutie werd bevolen, dat de vrouwen gekazerneerd zouden worden. Voorstanders hiervan waren vooral Trotzki en de vrouwelijke Sovjet-gezant Kollontay (Deze dame leefde in het buitenland op uiterst weelderige wijze en verscheen op de verschillende hoffeesten in sprookjesachtige — en vooral dure — gewaden).

In 1918 werd door Saratow een decreet uitgevaardigd, dat met de volgende woorden begint:

„Vanaf 1 Januari 1918 wordt het persoonlijk bezit der vrouwen opgeheven; zij worden tot gemeengoed van het geheele volk verklaard."

Weliswaar is dit decreet in de latere jaren niet in praktijk gebracht, maar toch kwamen er andere inzichten en een radikale ommekeer ten aanzien van huwelijk en gezin. Als eerste maatregel kwam in 1920 de wet op de vruchtafdrijving tot stand. De Sovjetmachthebbers verzuimden nooit dezen maatregel, die de afdrijving toestaat, als een der grootste en meest verheven daden der regeering voor te stellen.

In 1927 kwam de wet op het huwelijk tot stand. Deze wet bracht 2 soorten van huwelijk, n.l.:

1. Het geregistreerde huwelijk;
2. Het tijdelijke huwelijk.

Het eerste heeft slechts ten doel, de z.g. echtelieden een bewijsmiddel te geven, dat zij te gelegener tijd kunnen gebruiken. Het tweede wordt zonder meer gesloten, waneer „de echtelieden elkaar als zoodanig erkennen", dat wil dus zeggen, dat er geen enkele administratieve hindernis voor bestaat: geen minderjarigheid, geen familiebetrekking en ook geen krankzinnigheid.

Over dit zoogenaamde huwelijk staat in het stenografisch verslag van de behandeling der wet op het huwelijk (bladzijde 130):

„Al het niet verbodene is geoorloofd."

Tot welke excessen deze wet heeft geleid, is gebleken in een zitting van het hoogste Sovjet-Staatsgerecht. Daar moest een oordeel geveld worden over het tijdelijke huwelijk tusschen vader en dochter, waaruit reeds twee kinderen waren geboren.

De rechtbank kwam tot het volgende oordeel:

„Een strafbare handeling was niet geschied."

„Een huwelijk tusschen twee familieleden is geoorloofd."

„Een huwelijk tusschen vader en dochter is niet zoo schadelijk, als een huwelijk tusschen tuberkuloozen, die geen familie van elkander zijn."

Daarmede verklaarde het gerecht, dat een huwelijk tusschen vader en dochter was geoorloofd!

Omdat het instituut van het tijdelijke huwelijk een soort huwelijk-op proef was, is natuurlijk het huwelijk met meer dan één vrouw schering en inslag.

Vervolg op pag. 13

(Foto's archief)

Boven: Zóó stelt de roode propaganda den arbeid van de vrouw in de U.S.S.R. voor

Beneden: Dit is het resultaat van bijna 25 jaar bolsjewistisch bewind!

KORT VERHAAL:

Zijn laatste gedachte....

door FRITS BARKHUIS

TOCH nog onverwacht was het bericht gekomen... Zij waren in oorlog met Japan! Een oogenblik hadden zij nog de stille hoop gehad, dat het onweer op het laatste oogenblik zou voorbijtrekken, nadat zij hadden gehoord, dat Japan alléén aan Engeland en Amerika den oorlog had verklaard. Maar ja, eigenlijk was de reaktie van de Nederlandsch-Indische regeering zoo logisch.... Waren zij niet met handen en voeten gebonden aan het Britsch Imperium? Hing ook hun toekomst niet af van het staan of vallen van het Engelsche wereldrijk?

Moesten zij nu eigenlijk niet blij zijn? Nu konden zij tenminste den strijd van het Moederland, dat alweer 1½ jaar gebukt ging onder het brute Duitsche geweld, dat het leven tot een hel maakt en dat honger en onderdrukking had gebracht, voortzetten en daadwerkelijk medestrijden voor zijn bevrijding, de bevrijding, waarvoor in Europa alleen Engeland nog op de bres stond!

Zoo hadden zij de oorlogsverklaring opgevat en begrepen.... nu stonden ook zij in het front van democratie en gerechtigheid.... Een machtig bondgenoot zou hen bijstaan bij alle aanvallen van Japan op Nederlandsch-Indië... Was het geen groote eer te staan in dat machtige democratische front....?

ALS een donderslag uit helderen hemel was het bericht in den troep gevallen! „Klaar maken voor inscheping naar Malakka," luidde het bevel. Ongeloovig hadden zij elkaar aangekeken. Wat beteekende dat nu? Wat moesten zij in Malakka doen? „Voor de ondersteuning der Engelsche strijdkrachten op het schiereiland Malakka" zouden zij vertrekken... Maar waren zij niet de verdedigers van Indië? Was dat nu niet de omgekeerde wereld, moesten zij de Engelschen, dien machtigen bondgenoot gaan helpen? Kon die het niet alleen af? Had die de hulp van de in verhouding zoo kleine en zwakke Nederlandsch-Indische weermacht noodig?

En een doffe angst had hen bekropen.... Zou het er zóó slecht voorstaan? Vele geruchten deden de ronde, geruchten over groote landingen op Malakka en de Philippijnen, over de bedreiging van Singapore en de benarde positie van Hongkong... Die geruchten zouden toch niet wáár zijn? Dat kon toch niet?

Neen.... dat was niet mogelijk!

Sprak de radio niet steeds van afgeslagen en mislukte vijandelijke aanvallen en landingen?

Maar waarom moesten zij dan naar Malakka? Konden er maar zoo, zonder meer, troepen aan de verdediging van Indië onttrokken worden? Troepen, die toch al zoo weinig in aantal waren?

Doch zij vertrokken naar Malakka, het hoofd vol vragen, die geen antwoord kregen....

EEN van de velen, die dien nacht, door de talrijke vraagstukken, welke in zijn brein om een oplossing vroegen, niet in slaap kon komen, was de sergeant Henk van Daelen.

Henk van Daelen... hij was een der honderden, die — geen toekomst ziende in het Vaderland — ten einde raad had geteekend voor het Nederlandsch-Indische leger.

Ontzåglijk veel strijd had hij moeten voeren met zijn ouders, die tenslotte gezwicht waren voor zijn argumenten, waartegen zij niets konden inbrengen. Hij had hen gevraagd, of hij dan zijn heele leven moest doorbrengen als stempelaar. En zij hadden „Nee, natuurlijk niet" gezegd. Hij had hen gevraagd, of zij dan misschien wilden, dat hij naar Duitschland werd gestuurd, om dáár werk te vinden. En zij hadden geantwoord „Dat nooit" en toen hadden zij hem laten gaan; hij moest dan maar zien zich in het verre Indië een bestaan te verwerven....

Zoo was hij uit Holland vertrokken.... met een brok in zijn keel... uitgeleide gedaan door zijn vader en moeder. Zijn vader, die hem met schorre, trillende stem had aangeraden zich maar „taai" te houden. Zijn moeder, die haar tranen den vrijen loop liet....

En toen hij een paar maanden in Indië was, was het erge gebeurd: Duitschland trok op door Nederland en bezette het in vijf dagen....

Hij had zijn vuisten gebald, toen hij het hoorde en zijn haat tegen alles wat Duitsch was, was met den dag gegroeid bij het lezen van de kranten, die vol stonden, over de dagelijksche dreiging van Gestapo en concentratiekamp, waaraan alle Nederlanders thans bloot stonden...

Henk van Daelen was nooit laf geweest en daarom vreesde hij niet, toen bijna twintig maanden later de Indische regeering den oorlog aan Japan verklaarde. Vast stond het voor hem, dat thans de overwinning van vrijheid en gerechtigheid meer nabij was dan ooit te voren!

Wel was hij geschrokken van dat plotselinge bevel tot vertrek naar Malakka.... Maar aan den anderen kant was hij vol trots, dat hij nu zij aan zij kon strijden met de Engelsche kameraden, wier landgenooten in Europa dagelijks in den strijd stonden, óók voor *zijn* Vaderland. Vol verwachting verbeidde hij de ontmoeting met de strijders, die zich hadden ingezet om alle onderdrukte volken van Europa hun vrijheid te hergeven.... Wel hadden zij zware tegenslagen te verduren gehad bij Duinkerken, bij Saloniki en op Kreta, maar vol bewondering had hij van de heldhaftige terugtochten gelezen, waarbij zij de Duitschers niet in de gelegenheid stelden hun moordlust op hen bot te vieren....!

ZOO was hij in Singapore aangekomen. En 's avonds had hij met een paar Engelsche soldaten in de bar gezeten. Zijn nieuwsgierigheid had hem hen doen uitnoodigen, ofschoon hij zich in het begin wel wat had geërgerd aan hun hooghartige houding. Maar nu zij een paar whiskeys ophadden, bleken het toch heel geschikte knullen te zijn, die de smakelijkste verhalen konden opdisschen van de geneugten, die Singapore een soldaat biedt....

Natuurlijk was het gesprek op den toestand gekomen en zij vertelden hem, dat alle praatjes over nederlagen en zoo kletskoek waren, dat de Japanners integendeel overal waar zij hun neus vertoonden met groote verliezen werden teruggeslagen. Alleen in Malakka was het een beetje ongelukkig verloopen, maar ja, dat was maar een tijdelijke tegenslag.

Waarom de Nederlandsch-Indische soldaten eigenlijk naar Malakka waren gekomen? Dat wisten zij ook niet, maar, zoo zeiden ze — en Henk van Daelen wist niet of zij het zeiden om hem te kwetsen of omdat zij teveel op hadden — misschien was het wel, opdat de Engelschen geen soldaten zouden behoeven af te staan voor de bewaking van de Japansche krijgsgevangen!

En toen Henk van Daelen daartegen in ging, lachten zij hem uit en vroegen hem of hij zich misschien wou vergelijken met Britsche soldaten? En toen hij dit inderdaad wou en zei, dat hij niet inzag, waarom hij een slechter soldaat zou zijn dan zij, lachten zij hoonend en vroegen hem of hij niet gehoord had van de ongehoorde prestaties van de Engelsche soldaten in Europa, waar zij getoond hadden de beste soldaten ter wereld te zijn....?

Omdat Henk van Daelen den allereersten dag van zijn kennismaking geen ruzie wou hebben en ook omdat zijn commandant de strikte opdracht gegeven had alle meeningsverschillen met Engelsche soldaten te vermijden, ging hij er niet verder op in en bracht hij het gesprek op den hopeloozen toestand in zijn vaderland.

Doch zij sloegen hem op zijn schouders en zeiden, dat de Engelsche soldaten „at home" nauwelijks den dag konden afwachten, waarop zij die „rotmoffen" uit geheel Europa weg zouden slaan en de overweldigde landen hun vrijheid hergeven. En zij vertelden hem van die heldhaftige tochten der Britsche vliegers naar het Duitsche rijksgebied en hoe de R.A.F. nu reeds het Roer- en Rijngebied en Bremen, Hamburg en Berlijn met den grond had gelijk gemaakt.

Ook legden zij er den nadruk op, dat de Britsche luchtmacht, in tegenstelling tot de Duitsche vliegers, die de burgerbevolking bombardeeren, steeds enkel en alleen militaire doelen bombardeerde, hoe moeilijk dit vaak ook is. Ook hier toonen de Engelschen ware „gentlemen" te zijn, die zich voor beschaving en kultuur hebben ingezet..... En daarom moest hun Hollandsche kameraad zich maar niet benauwd maken; met de hulp van zulke mannen was het herstel van de vrijheid in zijn vaderland reeds een beklonken zaak....

Henk van Daelen was dien nacht gaan slapen met een hart vol dankbaarheid voor de ongekende dapperheid en faire strijdwijze van de Britsche bondgenooten, trotsch op de eer, die hem te beurt was gevallen om in hetzelfde front te mogen staan met de moedige soldaten van Engeland en Amerika. En zijn laatste gedachten, voor hij in slaap viel, golden zijn ouders in Nederland, die niet wisten, hoe nabij de bevrijding van het Duitsche juk was, die onkundig waren van het feit, dat Britsche vliegers in heldhaftige aanvallen nacht na nacht de industrie- en oorlogscentra van den vijand vernietigden....

EEN Nederlandsche stad bij nacht...., alles ligt in diepe rust. Maar van zeer ver komt het gebrom van Britsche vliegtuigmotoren... zoeklichten flitsen aan.. het zoemen komt nader en nader, het gonst, het ronkt.... de schijnwerpers zoeken rusteloos den donkeren hemel af....

En plotseling een oorverdoovende slag.... nòg een.... een derde.... Geraas van vallende steenen en gekletter van brekende ruiten... Menschelijk gekerm stijgt uit de puinhoopen op.... En weer later: het gieren van de brandweer, ziekenauto's, die voorrijden.... straten worden afgezet....

Den volgenden dag lezen wij in de krant:

Door een noodlottig ongeval zijn plotseling uit het leven weggerukt onze geliefde Ouders, Behuwd- en en Grootouders:

H. VAN DAELEN

en

W. VAN DAELEN—DE WT

Diep betreurd door ons allen:

MISDADIG AMERIKA

Het gangsterdom als vakbond

Onthullingen van een Amerikaansch rechter

„De beleedigende aanvallen en de vlegelachtige houding van dezen zoogenaamden president jegens mij persoonlijk," zoo zei de Führer in zijn aanklacht tegen Roosevelt in den Rijksdag, *„wil ik, als van geen belang, over het hoofd zien. Dat hij mij een ganster noemt, is des te onverschilliger, daar dit begrip, bij gebrek aan dergelijke individuen in Europa, uit Amerika stamt."*

Het is nog niet zoo lang geleden, dat fatsoenlijke Amerikanen zich over den toestand in hun land, waar het gangsterwezen het heele openbare leven verpest en onveilig maakt, heftig hebben opgewonden. In het Amerikaansche tijdschrift „The Nation" heeft een deskundige — John Freeman — op grond van de nieuwste proces- en onderzoekingsresultaten van een officier van justitie de actie onthuld, die onder het zegenrijke regiem van Roosevelt een zgn. „Moordenaars-N.V." met haar over heel de Ver. Staten verbreide filialen ontplooien kon. De zegeningen van deze kultuur bleven ons „barbaren" totnutoe bespaard. President Roosevelt voert zijn oorlog echter met het kennelijke doel hem ook op Europa over te planten. Wat ons dan te wachten staat, blijkt uit de mededeelingen van Freeman, die wij — woordelijk vertaald — hieronder weergeven:

„Het georganiseerde misdadigers- en plunderaarswezen in Amerika wordt heden ten dage door de Moordenaars-vennootschap beheerscht, die zeer officieel dezen naam voert voor een gigantisch systeem, dat over den heelen staat verbreid is en bij zijn „werkzaamheden" millioenen dollars omzet. Het noemt zichzelf „de combinatie". Het is voor een gangster, of hij nu „groot" of „klein" is in zijn vak, bijna onmogelijk zelf een van deze organisatie onafhankelijken „gang" te leiden. De „combinatie" garandeert iederen ganster zijn arbeidsterrein. Wanneer een gangster New-York verlaat om in Chicago te werken, kan hij daar alleen met toestemming van den leider van het filiaal Chicago der „moordenaars-vennootschap" aan den slag komen.

De „combinatie" controleert verboden spelen, de prostitutie, vergiftiging en bewaakt zelfs de politie, om alleen de voornaamste onderdeelen van haar taak te noemen. Ze beheerscht ook bepaalde plaatselijke vakbonden, ze werkt aan verschilende beslist wettige ondernemingen mede en haalt uit andere haar baten, waarbij zij haar „contributie" van zeer fatsoenlijke zakenlieden int met behulp van bedreigingen of geweld. Door haar relaties met de corrupte politieke machinerie speelt zij een duistere rol in de gemeente-politiek van de steden.

(Foto's archief)

Dit zijn Amerikaansche bendeleiders, vooraanstaande ingezetenen van Roosevelt's joodsch-plutokratisch paradijs!

De fantastische geschiedenis van dit misdadigers-syndikaat werd ontdekt door den officier van justitie in Brooklyn, William O'Dwyer, die reeds twee leden van de bende, Harry Maione en Frank Abbandando tot den electrischen stoel veroordeelde, omdat zij een anderen gangster, genaamd Georges Rudnick, vermoord hadden. De aanklacht stelde vast, dat de aangeklaagden Rudnick hadden opgehangen door middel van een strik, zijn hoofd en lichaam met 63 slagen van een ijshouweel volkomen hadden doorzeefd, en, om geheel zeker te zijn van hun zaak, ook nog zijn schedel met een vleeschhaak hadden ingeslagen. Deze gerechtelijke procedure moet slechts beschouwd worden als het startschot van een groot onderzoek tegen de „moordenaars-vennootschap". Totnutoe hebben de onderzoekingen van O'Dwyer 56 nog niet opgehelderde moorden in New York onthuld, en hij heeft sporen gevonden, die erop wijzen, dat heele ritsen mannen vermoord zijn, zonder dat hun dood zelfs maar aan de politie bekend geworden was.

O'Dwyer heeft de relaties uitgeplozen, die de „moordenaars-N.V." in New York met de beroemde „purple gang" (purperen bende) van Detroit onderhoudt, met Frank Nitti, den vroegeren medewerker van Al Capone, die nu de bende van Chicago en Miami aanvoert, voorts met Frank Costello, den baas van de onderwereld in New Orleans, en den uit Nederland afkomstigen jood Goldberg, die het grootste kanon van allen schijnt te zijn.

Het meeste van hetgeen O'Dwyer aan inlichtingen verzamelde om zich een beeld van den opbouw der „moordenaars-vennootschap" te vormen, komt van Abe Reles, den kroongetuige in het Rudnick-proces. Deze gangster heeft 43 maal wegens alle mogelijke zaken gezeten, van af verstoring der orde tot moord (15 maal!) Bij het laatste proces heeft hij 18 moorden bekend, waarvan hij er 6 heel precies in alle gemoedsrust bij een kruisverhoor beschreef.

„De „combinatie"," zoo bekende Reles aan den officier (O'Dwyer), „wordt als een serie bankfilialen geleid en is over het heele land verbreid." Hij beweerde, dat plm. 100.000 man in de „combinatie" georganiseerd zijn en prees zijn „vakbond" uitbundig. „Niemand bekommerde zich vroeger erom, wat een ander deed," zei Reles. „Ik was erop uit „to kill" de anderen, en de anderen probeerden mij te „killen". De een of ander maakte er eentje van kant, en dan kwamen de vrienden van den laatste en schoten op dengene, die den ander van kant gemaakt had, zoodat hij zelf om 't hoekje ging. Dat was een verschrikkelijk geharrewar en er kwamen tenslotte een man of zes, zeven bij elkaar en zeiden: „Boys, wat heeft het voor zin elkaar wederzijds te vermoorden? We moesten liever bij elkaar blijven en elkaar niet bestrijden".

Volgens de beschrijving van Reles is de organisatie nu zoo opgebouwd, dat de gangsters in elk operatie-gebied door een zgn. inwendigen kring van oppergangsters geleid worden. Onder deze sterren komen weer de „vice-presidenten" voor. Het woord „mob" (plebs) mag niet langer gebruikt worden om de leden aan te duiden. Zij vormen nu „troepen" of, minder militair uitgedrukt, „punks". De subalterne leiders en de punks werken op salaris en wel voor ca. 100 tot 200 dollar per week. Reles ontkent, dat de „moordenaars-N.V." een moord met slechts 5 dollar zou hebben betaald. „Voor zóó iets wordt je niet zoo slecht betaald," verklaarde hij zeer verontwaardigd. „Wanneer je in een zaak werkt en de baas vraagt je iets te doen, dan zegt hij toch ook niet: „Hier heb je er 5 dollar voor." Alles wat de punk doet, hoort bij zijn betaalde handwerk."

Zoodra iemand zich bij een gang heeft verbonden, kan hij den gang niet meer verlaten. Als hij dat probeert, dan wordt zijn weduwe niet verteld wat er gebeurd is, ofschoon ze zijn salaris nog zoolang krijgt, als zijn gang in het algemeen verder nog inkomsten heeft. Dat is de levensverzekering van de „moordenaars-N.V."

Een eigen gerechtelijke procedure, waaraan de leden der N.V. zich moeten onderwerpen, is een getrouwe kopie van onze openbare rechtspleging. Wanneer men een gangster heeft beschuldigd, dat hij tegen de mob-wetten gezondigd heeft, dan kan hij bij zijn chefs om een rechtzaak verzoeken. De gang-leiders zijn allen tegelijk rechters en verschillende gangsters treden als O.M., getuigen en advokaten voor den beklaagde op. De vonnissen van de rechtbanken der „moordenaars-N.V." worden zonder protest aanvaard. De trouw tegenover den eigen gang overheerscht alle persoonlijke vriendschap en alle bloedverwantschap. De gangsterchefs kunnen b.v. een gangster meedeelen: „Je broer was een „aas", we moesten hem neerschieten." De gangster, die weet wat er met hem gaat gebeuren, wanneer hij zou tegenspreken, aanvaardt deze executie van zijn broer stilzwijgend.

„De misdadigerstrust," zoo beweert Reles herhaaldelijk, „begaat een moord niet uit hartstocht, persoonlijke wraak of dergelijke, anders veel voorkomende motieven. De trust doodt — en haar offers zijn legio — volkomen onpersoonlijk en enkel en alleen uit zakelijke over-

wegingen. Een gewone burger kan zich maar niet simpelweg tot de trust wenden met de opdracht iemand, dien hij graag zag verdwijnen, te „erledigen". Indien een van de lagere gangsters zich privé met zooiets inliet, dan zou de „moordenaars-N.V." hem de das omdoen. „Zoo'n gangster," zegt Reles, „is zijn leven niet meer zeker. Gesteld," zegt hij, „dat ik bij een kameraad kwam in ons vak, en ik gaf hem 5000 dollar om iemand om zeep te helpen, dien ik niet meer luchten kan. Wat kan den betrokkene eigenlijk weerhouden niet 10.000 dollar van iemand anders aan te nemen om mij weg te helpen? Op grond van goede zakelijke overwegingen is alles zoo geregeld, en de chefs van de „combinatie" moeten telkens eerst hun „O.K." eraan geven."

Als een voorbeeld van deze goede zakelijke overwegingen citeert Reles het geval Walther Sage. De jongens mochten Sage graag. „Hij was als een der onzen," verklaarde Reles. „Meestal slenterde hij langs de straat en verdiende nu eens hier, dan weer daar een paar centen. Pittsburgh Phil verschafte hem in de automaten-rooversgang een zeker percentage aandeel. Maar Sage beduvelde ze allemaal. Hij smeerde 'm met de winst van zijn opdrachtgevers. Onmiddellijk kregen twee vrienden opdracht hem te „bezoeken". Ze namen den niets vermoedenden Sage op een uitstapje mee, staken 'm het mes in z'n buik, bonden het lijk vast aan een automaat en smeten het heele geval in een meertje. Dat gebeurt je altijd," zoo besloot Reles, „wanneer je geen respekt hebt voor „the bosses"."

Volgens de regels van het syndikaat is het „onwettig" een man buiten zijn eigenlijke arbeidsterrein te likwideeren. Wanneer New York iemand van kant wil maken en hij breekt uit naar St. Louis, dan moet het zaakje van daaruit door het filiaal van de moordenaars-vennootschap opgeknapt worden. Ze kunnen daarvoor een gangster van buiten krijgen. „Op die manier zal de man, die om het hoekje geholpen moet worden, zijn moordenaar niet kennen," aldus Reles. „Zoo kan het gebeuren, dat je op een dag naar St. Louis gehaald wordt, en je weet niets van den man, dien je likwideeren moet, noch waarom."

Vaak moet de moordenaar in de krant nakijken, wien hij eigenlijk omgebracht heeft. Dan verbergt hij zich meestal in Detroit. Daar is n.l. een bijzonder fonds, waaruit zijn uitgaven gedurende den tijd, dat hij zich schuilhoudt, worden bestreden of ook om hem een advokaat te verschaffen, als hij zou worden gesnapt. Ieder filiaal van de N.V. moet hiervoor een bepaalde bijdrage storten.

Reles beweert nadrukkelijk, dat iedere moord, die in de V.S. werd begaan en binnen een bepaalden vastgestelden tijd nog niet is opgehelderd, heel zeker slechts door de „combinatie" kan zijn begaan. Hij zegt, dat een privé-moord toch vroeg of laat, meestal binnen een half of een heel jaar, door de politie wordt opgelost. Maar wanneer een moord langer onopgehelderd blijft, kan men er zeker van zijn, dat de moordenaars-vennootschap de hand in het spel had."

Tot zoover John Freeman.

Men doet er echter goed aan te beseffen, dat het misdadigerswezen in de Ver. Staten niet in alle opzichten zoo perfect georganiseerd is, als Freeman voorgeeft. Integendeel, er is geen land ter wereld, waar de misdadigheid ongeorganiseerd zoo'n groote vlucht genomen heeft.

Het is duidelijk, dat zulks zijn oorzaak vindt in den sterken invloed van negers en joden in de States.

Wij hopen daarop binnenkort terug te komen.

Vervolg van pag. 5

HOE STAAT ZWEDEN IN EUROPA?

van Koning Gustaaf in het oog. Men spekuleert op een Engelsche landing aan de westkust en hoopt, dat de door den Noorschen, half-bolsjewistischen vakbondsleider Martin Tranmael gehouden hetz-vergaderingen tot een passieven tegenstand van de arbeiders tegen de Zweedsche weermacht zal leiden. Het drijven van thans is lichtschuwer dan ooit in de Zweedsche politiek is voorgekomen en toont de lamheid van de demokratische propaganda voor een Zwedendom.

De fascistische revolutie in Italië en de nationale verheffing in Spanje werden voorafgegaan door gewelddaden van kommunistische zijde. Toen de binnenlandsch-politieke toestand in Duitschland zich verscherpte, toen de sociale en ekonomische omstandigheden de voorwaarden voor een politieke toespitsing der situatie schiepen, groeiden ook de rijen der mannen en vrouwen, die ten offer vielen aan de kommunistische bloedterreur. De ontwikkeling in ons land begint op schrikbarende wijze te lijken op den tijd voor Mussolini's Marsch naar Rome, de verheffing van Franco in Marokko of den weg der nationaalsocialistische massaformaties naar het Reich. Sabotagedaden, spionnagezaken en ontploffingen zijn aan de orde van den dag.

Het Zwedendom zal weldra weer ontwaken. Het eerste teeken daarvoor is de propaganda en voorlichtingsbeweging, die op 28 September 1941 voor het eerst in een groote vergadering in Malmö voor het voetlicht trad. Onder den naam „Svensk Opposition" zal deze beweging alle oppositioneele kringen uit verschillende kampen onder gelijke strijdmethoden verzamelen. Het eerste appèl is tot hen gericht, die bereid zijn ons land van de vreemde heerschappij en de joodsch-anglo-bolsjewistische internationale afhankelijkheid te bevrijden. Men heeft deze oproeping de „vijfde kolonne" genoemd. Goed: als Franco's onbewapende garde, deze dappersten der dapperen, eens in het bolsjewistische Madrid de vijfde kolonne was, dan willen wij de vijfde kolonne van het heilige Zweden zijn, in een gemeenschap, waar het lawaai van de bolsjewistische terreur-acties tusschen de scheren weergalmt en het schip van staat tusschen de watervallen steeds erger geert — zonder een doelbewuste Zweedsche vuist aan het roer.

PER ENGDAHL.

Versnelde tenuitvoerlegging van de agrarische reorganisatie in Frankrijk

(Parijsche correspondentie)

De Fransche minister van landbouw, Caziot, heeft eenigen tijd geleden in een opmerkelijke redevoering reeds een scherp omlijnde voorstelling gegeven van de belangrijke positie, die de Fransche landbouw in het kader van de overheidszaken inneemt. Daaruit heeft men ten duidelijkste kunnen afleiden, dat de thans te treffen maatregelen in den agrarischen sector volgens de opvatting van de Fransche regeering niet alleen moeten dienen ter overbrugging van den door de Engelsche blokkade te voorschijn geroepen huidigen noodtoestand. Vichy zal voortaan meer waarde gaan hechten aan de zelfvoorziening van het land met levensmiddelen door opvoering van de inheemsche productie. De talrijke maatregelen, welke een intensiveering van de landbouwmethoden beoogen, zijn reeds het uitvloeisel geweest van de wetgevende bedrijvigheid, welke thans in dat opzicht aan den dag wordt gelegd.

Thans heeft Caziot verkondigd, dat de tenuitvoerlegging van het regeeringsprogram voor den landbouw in een nog sneller tempo zal geschieden, dan tot nu toe het geval is geweest.

Binnenkort zal een nationale raad der agrarische corporaties worden gevormd, welke bij de Fransche regeering als de centrale vertegenwoordiging van den Franschen boerenstand zal fungeeren. De tot dusver bestaan hebbende organisatie der landbouwsyndikaten, die weliswaar op een eerbiedwaardigen ouderdom kan bogen — oprichtingsjaar 1894 — moet zoodoende plaatsmaken voor het nieuwe lichaam. Het is gebleken, dat de genoemde oude instelling in den laatsten tijd machteloos ten opzichte van de verhoogde eischen kwam te staan, die aan haar moesten worden gesteld. Zij was indertijd in de eerste plaats bedoeld ter behartiging van materieele belangen. Zij moest derhalve falen, zoodra het oogenblik aanbrak, waarop de Fransche landbouw zich zag geplaatst voor zijn eigenlijke taken ten opzichte van het geheele vaderland. De doorslaggevende bedoeling voor de oprichting van de nieuwe corporatie ter organiseering van den Franschen landstand wordt gevormd door de uniforme aaneensluiting van de Fransche boeren in het geheele land. De nieuwe corporatie zal zich in de eerste plaats bezighouden met de sociale, moreele en practische belangen van de boerengezinnen. Het behartigen van de technische taken wordt toevertrouwd aan een andere organisatie, die zich ten doel stelt om de agrarische problemen met behulp der wetenschap op te lossen. De nieuwe corporatie zal derhalve alle lieden omvatten, die van den bodem leven, dus te beginnen met de eigenaren en de pachters en eindigend met de landarbeiders.

Het landarbeidersvraagstuk is in Frankrijk acuut. Ook hier heerscht op het platteland gebrek aan werkkrachten, terwijl de stedelijke werkloozen zich niet in groote getale ter beschikking van het landwerk wenschen te stellen. Het is de bedoeling van de nieuwe corporatie, om zich ook in sociaal opzicht om de landarbeiders te bekreunen, hetgeen dus een uiterst belangrijke factor is. Hoe of het resultaat van haar activiteit in die richting zal zijn, dient te worden afgewacht.

Vervolg van pag. 10

HET NOODLOT DER BOLSJEWISTISCHE VROUW

Een hooge Sovjet-ambtenaar zegt van zichzelf:

„In alle steden, waar ik voor den dienst zijn moet, heb ik een provisorische vrouw" (Prawda 7-5-1935).

Een andere uitspraak in dit verband is:

De leider eener pasafdeeling van het 44ste Militaire Kwartier, Koseka genaamd, is met zeven vrouwen getrouwd (Wetschernjaja Morkwa 8-9-1935).

Men ziet het: trouwen is in de Sovjet-Republieken een zeer lichte bezigheid. Scheiden gaat echter nog vlugger.

In een artikel van Ilja Ilf (Prawda Nr. 155; 7-6-1935) wordt gezegd:

„Zich te laten scheiden gaat vlugger dan verhuizen. Het gaat als in de tram: Men gaat er binnen, betaalt 10 Kopeken, rijdt een eindje mee voor *z'n plezier* en.... jaagt dan een andere tram na!"

Natuurlijk zijn de kinderen de dupe van een dergelijke wetgeving.

In de Prawda van 15-12-1935 komt dit tot uitdrukking in den volgenden zin:

„In de meeste gevallen onttrekt de man zich systematisch aan de betalingen door van de eene stad naar de andere te verhuizen."

Ook hierdoor zijn de groote legers der besprisorniki (benden zwervende en stelende kinderen) ontstaan.

Al deze bovengenoemde voorbeelden en wetsbepalingen laten den waren zin van het bolsjewisme zien.

De vernietiging van het huwelijk en het gezin en de opgedrongen concurrentie met den man-arbeider hebben de vrouw in de Sovjet-Republieken ondragelijk leed berokkend.

Een ontrechte vrouw, die als mensch minderwaardig is: dat is het resultaat van bolsjewistische bevrijding en bolsjewistische gelijkberechtigheid voor de vrouwen in de Sovjet-unie.

TOBIAS DE SOKKELAERE EN DE NIEUWE TIJD

Een lezer schrijft mij:

Geachte Heer De Sokkelaere!

In het laatste nummer van „De Misthoorn" schrijft gij met roerende verrukking over Uw lief klein buitenwereld ligt ondergedoken in dorpje, dat zoo afgesloten van de het-wijde land.

Gij verhaalt van de rust uwer Heimat, waar de weeën van den oorlog niet worden gevoeld en de woelingen van een wereldstrijd nauwelijks doordringen. Gij somt de zinnebeelden Uwer gespletenheid op, de talrijke kerken en scholen, zang- en sport- en andere vereenigingen op sectarischen grondslag. Gij beroemt U op alle kleinheid om en in U, op al dat benepen gedoe, die burgerlijkheid, dien angst voor het groote leven en de sterke wereld. Gij laakt hen, die het leven en de wereld zoeken, omdat zij voelen, dat zij er met duizend vezels mee verbonden zijn.... En gij ziet niet, hoe akelig wurmerig klein ge ondertusschen zijt, hoe onwaardig in dit groote al te ademen. Want wie de gaven van de schepping versmaadt en zich terugtrekt binnen de muren van zijn eigen geestelijke bekrompenheid, van zijn eigen geborneerdheid en stupiditeit, die is niet waard, dat hij leeft. Het leven is ons geschonken, opdat wij het zouden maken tot iets groots en geweldigs, tot een bouwwerk, dat ons, scheppers-in-den-Schepper, waardig is. Duizenden, die — wellicht voor het eerst — deze grootheid, dezen zin van het leven doorschouwen, zijn aangetreden om met het loflied van den arbeid op de lippen, hun Schepper te prijzen met de scheppingsdaad....

Overigens, met allen eerbied voor Uw persoon,

Uw toegenegen J. de V.

Ik wil den schrijver niet compromitteeren en daarom zal ik zijn naam maar afkorten. Want het is duidelijk, dat hij maar wat bazelt. Hij gebruikt veel dikke woorden, blijkbaar omdat zulks tegenwoordig in de mode is. En het waas van vroomheid, dat hij om zijn schouders legt, is natuurlijk maar schijn, want erachter gaat de bitterheid schuil van de menschen, die geen houvast hebben in het leven. Wij hebben tenminste de orthodoxe Nederlandsch-Hervormde Kerk, op het Galmpad en dominee Schapendrijver wijst ons steeds op het Woord, waaraan wij ons houden, zoodat wij nooit moeilijkheden hebben. Alle zorgen in de wereld ontstaan, doordat de menschen zich niet aan het Woord houden, hetgeen zeer terecht door Mr. Halifax werd opgemerkt. Eere wien eere toekomt.

Laatst nog is het volgende gebeurd:

Wilbrand, mijn zoon, verzuimde op Zondagmorgen de kerk, omdat er in Amsterdam iets te doen was van die N.S.B.-jeugd, waarheen zijn vrienden hem meevoerden. Ik heb mij daar niet tegen verzet, omdat Wilbrand tòch niet naar mij luistert, maar de roepstem van zijn slechtere instincten volgt. Ik wist, dat hij ervoor gestraft zou worden, wat ook werkelijk gebeurd is, want 's middags kwam hij thuis met gescheurde kleeren en een hoofd in 't verband. Jeanet weet in zoo'n geval meestal niet meer met strengheid op te treden, maar vertroetelde hem onmiddellijk, wat absoluut fout is en in strijd met de moderne pedagogiek, zooals onlangs nog nadrukkelijk door het hoofd van de hervormde school werd verklaard. IK blijf in zulke gevallen dan ook steeds ijzig, maar ik hoorde nu toch, dat Wilbrand na afloop van de bijeenkomst in Amsterdam ergens op het Kattenburg in conflict was gekomen met opgeschoten jongelui uit die buurt, die waarschijnlijk in hun nationalen trots gekrenkt waren door de voorbijkomende N.S.B.-kinderen, wat ik heel verklaarbaar vind. Er was een vechtpartij ontstaan tusschen de bedoelde kinderen en de rijpere jeugd van Kattenburg en Wilbrand had de partij van zijn nazi-vriendjes gekozen, wat heel fout is, vooral wanneer men ziet, dat ze aan de verliezende hand zijn. Zoodoende was hij gewond geraakt en had zich moeten laten verbinden. En natuurlijk had hij van die N.S.B.-kinderen geen blijk van dank ontvangen ook. Wilbrand zegt wel, dat dat niet erg is, want dat het daar niet om gaat, maar ik vind het wèl erg, want fatsoen en zoo is een van de voornaamste dingen om door het leven te komen en waar moet het heen, wanneer de nieuwe orde een fatsoenlooze orde is?

Neem nu mij op dienzelfden Zondag:

Ik ging wel naar de kerk en ds. Schapendrijver sprak heel goed, over de uitverkorenheid van Israël, die niet valt te loochenen, omdat het in de Schrift staat. Ik was zóó geboeid, dat ik opschrok, toen Pinkelmans, die naast ons zat, me zachtjes aanstootte en me vroeg of ik gezien had, in 't Zaterdagavondblad, dat Billiton Tin-aandeelen alwéér gezakt waren. Ik kreeg een schok van ontzetting, want ik had 't niet gezien, maar ik hèb ze. En Pinkelmans zei, dat verwacht werd, dat ze nòg verder zouden zakken, wat vreeselijk zou zijn, omdat 't tenslotte allemaal de schuld is van de Japanners. Ik heb verder geen oog dicht kunnen doen, maar toen we weer thuis waren na den dienst heb ik Glibberstein, een makelaar in Amsterdam opgebeld, die op Zondag geen Zondag heeft, omdat-ie Israëliet is, zoodat ik gerust kòn bellen, en ik heb hem gezegd, dat ik de Billitons wilde verkoopen. En hij heeft ze op slag van me gekocht, en 't bleek, dat ze alwéér 10 punten gezakt waren, na het avondblad van Pinkelmans. En daarna heb ik meteen, omdat ik niet alleen van woorden leef, maar ook van daden, op aanraden van Glibberstein een paar Argentijntjes gekocht, die hij nog over had, want, zei Gl., in Zuid-Amerika zit toekomst en dat zei de B.B.C. ook, zoodat het wel vrij zeker is.

Ik wil met dit alles maar zeggen, dat wanneer wij de geboden onderhouden en den Zondag op gepaste wijze beginnen, ons de zegen van hoogerhand ook niet onthouden zal worden. IK ben tenminste maar blij, dat ik Zondag naar de kerk geweest ben, en Wilbrand zal het wel betreuren, dat hij er n i e t geweest is.

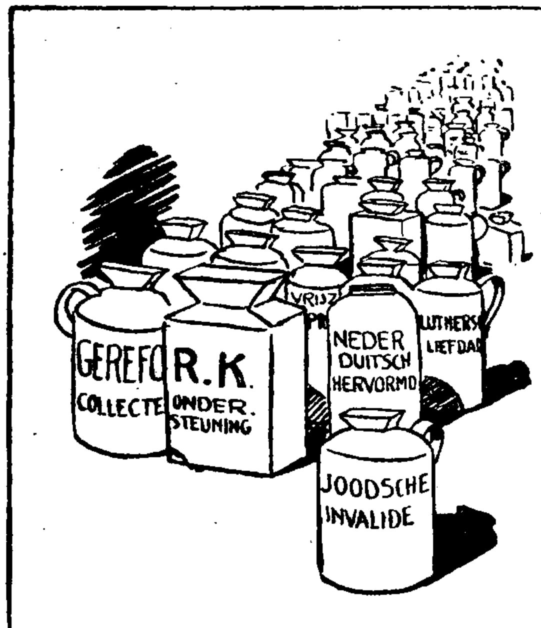
En daar mee ben ik weer bij J. de V., die mij zoo'n opgeblazen brief schreef over alles en nog wat. Zie, meneer De V., er is iets, dat U misschien niet begrijpt, met Uw bouwerij en schepperij en Uw uithuizigheid in 't algemeen, maar wij houden ons strikt aan het Woord, zooals dat in de familie De Sokkelaere sinds overoude tijden gebruikelijk is. De waarheid gaat ons boven alles, en met enkele andere dingen, zooals het recht en de vrijheid en zoo, zal die tenslotte zegevieren. Dat is duidelijk gezegd door onze Koningin en onze Regeering en den heer Churchill en Mr. Eden en den aartsbisschop van Canterbury en Stalin en alle andere vooraanstaande menschen, die zich aan het Woord houden. Waarmee ik maar zeggen wil, dat de Heere alles goed zal maken, en die spreuk heb ik Jeanet gegeven op d'r verjaardag, die er een oranje lint omdeed en 'm boven den spiegel hing, waar-ie nog steeds hangt. *TOBIAS.*

BESPREKINGEN

Het eerste nummer van „De Schouw", orgaan van de Nederlandsche Kultuurkamer, is verschenen. Het maakt een goed verzorgden indruk, zoowel redactioneel als illustratief. De volgende bijdragen zijn opgenomen:

„Wedergeboorte", een inleidend woord van Prof. Goedewaagen;
„Oude en Nieuwe Organisatievorm", door Jhr. Mr. S. M. S. de Ranitz;
„Een nieuwe schepping van Pijke Koch", door Dr. Hannema;
„De ontwikkeling der muziek in Nederland — Henk Badings", door Jan Govert Goverts;
„Het cultureele streven der Stichting Saxo-Frisia" door Prof. dr. J. M. N. Kapteyn;
„J. W. F. Werumeus Buning" door Henri Bruning;
„Volksch Tooneel" door F. Primo;
„De Nieuwe Duitsche Bouwkunst als uitdrukking der Duitsche wereldbeschouwing", door Dr. Frans Vermeulen;
„De Krant en haar lezers" door Mr. J. Huyts.

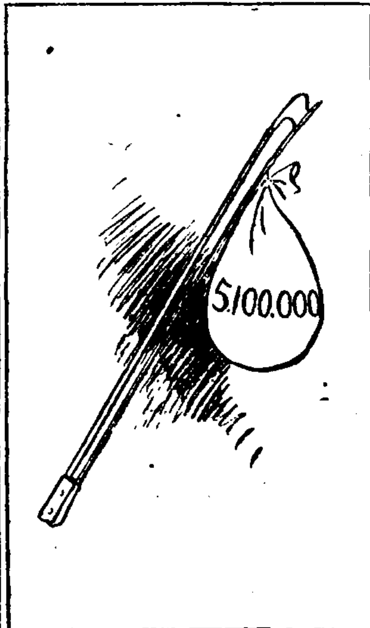
Tal van illustraties. vnl. van Pijke Koch en Duitsche bouwkunst verluchten het nummer. Wij hopen, dat de volgende uitgave zich eens bezig zal houden met andere personen en problemen, dan de in dit nummer besprokene, die door de nat.-soc. pers reeds zoo overvloedig zijn behandeld.

In 1939 waren in ons land niet minder dan..... 8305 particuliere instellingen van weldadigheid!

Deze kransjes, comité's, commissies, genootschappen, vereenigingen, enz. wisten met vereende krachten 26.000.000 gulden bijeen te brengen.

Voor salarissen, onkosten, enz., moest echter meer dan f. 5.000.000 worden gereserveerd.

Niet minder dan 110.000.000 gld. moest door den staat worden bijgepast!

Nu is alle versnippering uit! IN één hand en UIT één hand: voor het volk, door het volk!

DE STEM DER PERS

De eerste en de tweede rang

Ver boven allerlei eigen meeningen, die in de huiskamer kunnen worden gerespecteerd, stijgen de begrippen Godsvertrouwen, Liefde voor Volk en Vaderland en Eerbied voor den Arbeid, als de krachtbronnen die de Nederlanden weer tot een volk zullen maken. De geest van het nationaal-socialisme is de geconcentreerde wil van een tot bewustzijn gekomen volk, om tot nationale prestaties te komen. De geest van het nationaal-socialisme is de trots van het bloed van den germaanschen mensch, die geen knecht wil zijn van andere volkeren. Het is de opstand tegen humanisme, liberalisme en marxisme, welke, schijnbaar de vrijheid van den persoon en zijn heilige meening brengende, de slavernij brachten aan Joden en Engelschen op hetzelfde oogenblik, dat de Europeaan, ontroerd door zooveel vroomheid en idealisme, de broederschap tusschen alle volkeren aanvaardde.

(L. L(indeman) in „Volk en Vaderland")

Het dynamische principe als levenswet

Eeuwig is de schepping en eeuwig zijn de wetten, welke haar beheerschen en gestalte geven. Dynamisch en in altoosdurende wording is het heelal. De mensch, in zijn cosmische gebondenheid, diende zich onderworpen te weten aan deze wetten, welke zich zonder meer aan hem voltrekken, mèt hem, of ondànks hem. De evolutie, dat is groei, dat is daadkracht, vindt immer voortgang, is niet te stuiten.

In perioden van verstarring nochtans, wendt de mensch zich af van het leven, van de oerbrôn van het zijn. Hij negeert alsdan het feit, dat zijn wereldje slechts déél vormt van een oneindig geheel en hij wenscht geenszins te onderkennen, het dóel der schepping, dat wording heet, eeuwige wording, van klein naar groot, van onvolkomen naar volkomen, van bewustelóósheid naar bewust zijn. De mensch ziet er langshéén, en creëert zich, eigenmachtig, een statische orde der dingen, welke hem behaaglijker schijnt.

De volgende stap vóór den mensch in zijn neergang is kenmerkend. Hij ontkent zijn lotsverbondenheid met het Al-zijn en snoert zich af. Als volk waant hij zich te beveiligen door het scheppen van dichte muren van behoudzucht, waarbinnen hij zich, voor immer geborgen meenend, een droomland bouwt. Maar daar, in zichzelf verzonken, vervuld van zoete rust, kwijnt hij allengs weg, in engheid des geestes, en verneemt in geenen deele, hoe daarbuiten, tegen de schijnwallen van droomwereld, de evolutie aanzwelt, weldra als revolutie storm loopt.

Dan nadert het tijdstip der bevrijding, het herstel met het Al-verband. Bruisend, niet te stelpen, jaagt de vloed door de wallen en oversnoelt een ingedutte, verstervende wereld, mitsgaders al wat onecht, vermolmd en verkalkt was. Een vernieuwende wording zet in, onweerstaanbaar, want het moment was daar, de klok van het lot sloeg, en het rad der tijden wentelde voort. Aldus ontketende de menschzélf een revolutie, wijl een revolutie slechts is een zich ontladende, verdrongen evolutie-vorm, welke sprongsgewijze een achterstand inloopt. Revolutie wil zeggen: een noodgedwongen wording in versneld tempo.

(Ate Alma in „De Waag")

Men spreekt over ons in Parijs

„De geringe neiging van zoo vele Nederlandsche kringen om aan de nieuwe ordening der dingen mede te werken, spruit voort uit een zeker beleedigd-zijn. Men voelt zich in zijn huiselijke waardigheid, die men in de civiele sfeer als onaantastbaar beschouwt, gekwetst. Ook in het leven van de volken is de ingang voor „leveranciers om den hoek" om d i e n hoek, die ver van de vensters van het groote huis ligt. De gebeurtenissen op de slagvelden hebben echter reeds velen tot het inzicht gebracht, dat het bankkonto op den duur niet tegen dit van het leven afgewende bestaan zou zijn opgewassen. Men zal mettertijd weer naar den arbeid moeten zien. Niet in Batavia, of Soerabaja, waar de gulden zonder zorg gedijde, maar op een bodem, die een beetje zweet vraagt. Maar de dan aanwezige en zegenbrengende arbeidsplaatsen, die door een herziening der gevoelens automatisch ontstaan, zouden op dat oogenblik reeds door die Nederlanders moeten zijn ingenomen, die den nood en de noodzakelijkheden van hun volk een paar jaar eerder ontdekten en daarom als soldaten en boeren wegtrokken om in het Oosten de tenten der toekomst op te slaan."

(Amsterdamsche correspondentie van de „Pariser Zeitung")

Men spreekt over ons en over Engeland

Nog hebben velen in ons land geen juist begrip van de buitengewoon groote ekonomische beteekenis van het huidige conflict in den Zuidelijken Pacific; en toch is deze oorlog juist en vóór alles een strijd om de grondstoffen, een strijd, die tot een volledigen ommekeer in de verdeeling van het industriepotentieel der groote staten moet leiden. De Philippijnen, Nederlandsch-Indië en de Malakkeesche staten wegen zwaar in de weegschaal van de krachtenverdeeling der wereld, niet zóózeer om de grootte van het gebied, noch om het bevolkingsgetal, maar wegens de groote schatten, die deze bodem voortbrengt of in zich bergt.... Nu is het Engeland, en bijna Engeland alleen, dat tegenwoordig alle risico's van deze gigantische worsteling om de hegemonie der grondstoffen dragen moet. Ofschoon Nederlandsch-Indië naar naam bij Holland behoorde, was het in feite de Royal Dutch, die zijn oliebronnen uitbuitte, Engelsche schepen en Britsche makelaars transporteerden de rijkdommen: de City dreef er handel mee, de Lloyds verzekerden de waren en Londensche banken regelden de financieele kwesties. Laten wij ons niets wijsmaken: Singapore is momenteel in Londen een veel belangrijker punt dan Parijs, Berlijn of Moskou. Het zwaartepunt van het Britsche Empire ligt in den Pacific.. Amerika zwijgt intusschen en kijkt toe, hoe de kolossale macht, die eens met haar kanongedonder, haar schepen en wimpels de liberale periode der negentiende eeuw beheerschte, verbrokkelt. Amerika ligt op den loer."

(„Les Nouveaux Temps", Parijs)

Eenheid van aktie

„Het is nu wel duidelijk, dat er in Europa geen twee oorlogstooneelen bestaan: een Duitsch en een Italiaansch, zooals de Engelsche propaganda voortdurend beweert. Er bestaat maar één oorlogstooneel, met verschillende frontsectoren, waarop de druk der askrachten in overeenstemming met de verschillende noodzakelijkheden beurtelings wordt gelegd. De den vijand ter beschikking staande oorlogsmiddelen, zooals wapens, produktiecentra, steunpunten en soldaten, moeten door de strijdkrachten van de mogendheden van het pact van drie naar de vernietiging geleid worden. Tot dit doel moeten de aanvalsacties van de as in den Atalantischen Oceaan, zoowel als in de Middellandsche Zee, in den Indischen Oceaan, zoowel als in den Pacific, voortdurend samenwerken, teneinde den vijandelijken tegenstand te breken. De succesvolle oorlogsvoering van Japan heeft onbetwistbaar een sterken invloed gehad. De koncentrische en intensief gevoerde oorlog, volgens éénzelfde plan geleid, beteekent een waarborg voor de eindoverwinning.

(Virgino Gayda in „Il Giornale d'Italia)

Taak van het nieuwe land

„Het Duitsche Rijk heeft het bestuur van de Oekraine in handen genomen met het doel voor immer een terugkeer der bolsjewistische toestanden en der joodsche heerschappij te verhinderen. Het nieuwe bestuur verwacht van de Oekraieners, dat zij alle schatten van hun vruchtbare aarde inleveren, terwijl wij van onzen kant zullen zorgen een aera van konstruktieven arbeid te scheppen na den verschrikkelijken tijd van neergang."

(Rijkscommissaris Rijksminister Alfred Rosenberg in het eerste nummer van de „Deutsche Ukraine-Zeitung", 25 Januari 1942).

Het Engelsche volk biedt weerstand aan de bolsjewiseering

Ondanks den lof, waarmee de Londenaars de sovjet-armee overladen, blijft de „Internationale" op vele plaatsen geboycot. Men verhindert het spelen van de Internationale weliswaar niet, maar men maakt zooveel lawaai, dat zij niet te hooren is. Dat gebeurde bij een voetbalwedstrijd, die Zaterdag j.l. in het Wembley-stadion tusschen Engeland en Schotland plaats vond. Het spel werd gehouden ten gunste van een sovjet-russische organisatie. De muziek speelde eerst het Engelsche volkslied, waarbij alle toeschouwers opstonden. Toen werd, ter eere van koning Peter van Joego-Slavië, ietwat haastig het „joego-slavische" volkslied gespeeld. Het werd ook nog met eerbied aangehoord. Daarop vond het pijnlijke incident plaats. De eerste tonen van de „Internationale" klonken. De voorzitter van de club riep „Hoera!" *) Zijn omgeving stemde met het „hoera" in, doch de massa ontketende zulk een lawaai, dat de „band" niet te hooren was."

(„Göteborgs Handels- och Sjöfartstydningen", Göteborg)

**) Lach niet, lezer. Het beteekent „Sla dood!" — Red. M.h.*

Het komende Lagerhuisdebat

De hoofdredacteur van de „Daily Mail" schrijft naar aanleiding van de komende debatten in het Lagerhuis over den oorlogstoestand:

„Deze debatten zullen, evenals die over Noorwegen en over de produktie, tot de belangrijkste in de geschiedenis van het parlement behooren. Zij zullen vooral over den toestand op Malaya gaan, want de aandacht is op den vertwijfelden toestand van dit land gevestigd. Het belang van dit debat blijkt hieruit, dat de premier besloten heeft een vertrouwensvotum te vragen. Men heeft den indruk, dat de oorlogsprestaties nog eenige energie en actie ontberen.*) Er moet daarom een wisseling in de leiding optreden, opdat zij, die een land moeten leiden, ook werkelijk in staat zijn hun taak te vervullen."

(„Daily Mail", Londen)

**) De mogelijkheid is ook niet uitgesloten, dat de energie en de actie van de Britten in de toekomst nog meer zullen afnemen. — Red. M.h.*

PRIKKELS

Volgens het in Philadelphia uitgegeven Amerikaansch-Joodsche handboek waren niet minder dan 10 Noordamerikaansche ambassadeurs en 5 dito gezanten Joden.

Zij moesten Roosevelt natuurlijk een „neuslengte" voorsprong bezorgen bij zijn wedloop naar den oorlog!

De „New York Times" beschreef dezer dagen Roosevelt, die nu immers veldheer geworden is, als volgt: „Zijn gelaatstrekken schijnen thans uit steen gemetseld te zijn. Hij schrijdt met opgericht hoofd en naar voren geschoven kin."

Nadat hij langen tijd vreemde staten naar voren geschoven heeft, mag hij het nu gerust zijn eigen kin eens doen!

De bevelhebber van Hawaii verklaarde: „Hawaii is bereid, ja zelfs gebrand, zich nog eens met de Japanners te meten . . . !"

Als de zaak dan maar niet zoo hard brandt!

De Moskousche radio beweerde, dat de wol-inzameling in Duitschland een erbarmelijk resultaat had opgeleverd. Slechts enkele stukken zouden zijn ingeleverd, zooals 22 bontjassen en enkele andere kleinigheden.

Naar wij vernemen zal het eenige paar sokken, dat is binnengekomen, aan Stalin worden doorgezonden, opdat hij, als het voorjaar komt, de sokken er in kan zetten!

De New-Yorksche suikerbeurzen hebben hun noteeringen gestaakt, omdat de suiker van de Philippijnen, Hawaii en Java niet meer binnenkomt.

Dan zullen de pillen, die Roosevelt binnenkort nog te slikken krijgt, wel bitter smaken!

De Londensche omroep bracht onlangs een verheerlijking van Generaal Wavell en beschreef hem als een man, die op Nelson lijkt. „Hij heeft een kaal hoofd," zei de spreker en voegde er aan toe, dat een echte generaal ook een kaal hoofd behóórt te hebben.

Wij zijn echter van meening, dat een èchte generaal in zijn veldtochten niet zooveel haren zou hebben gelaten als Wavell!

Naar thans bekend wordt, heeft Churchill bij zijn bezoek aan Amerika Roosevelt een schuilkelderkostuum (bom- en brandvrij) laten zien. Mevrouw Roosevelt zei daarop, dat zij haar man óók zoo'n kostuum wilde verschaffen, wanneer het hoofd van het wolbureau de noodige materialen leveren wilde.

Het hoofd van het wolbureau verklaarde echter, dat gelijke monniken weliswaar gelijke kappen moeten dragen, maar dat van een heel kostuum in dit spreekwoord geen sprake is.

BEWERKT VRIENDEN EN KAMERADEN DOOR PROEFABONNEMENTEN OP „DE MISTHOORN"

Ondergeteekende ....

.... (Naam)

.... (Straat)

.... (Plaats)

zendt .... gulden
stort .... gulden
op giro 322600
voor een even groot aantal proefabonnementen bestemd voor:

....

....

....

....

....

Steunt ons Blad

Een blijk van sympathie voor onze actie?....
STORT Uw bijdrage in ons Propagandafonds
Giro 322600
Op de strook te vermelden:
PROPAGANDAFONDS

Ondergeteekende ________________________________

Straat ________________________________

Woonplaats ________________________________

wenscht een kwartaal* / jaar* abonnement op „De Misthoorn", tegen een abonnementsprijs van f 1.25 per kw. / f 4.75 per jaar*
bij vooruitbetaling te voldoen

U gelieve over dit bedrag te disponeeren*
Het bedrag wordt binnen 8 dagen op Uw giro 322600 overgeschreven*

Handteekening

* Doorhalen wat niet verlangd wordt

K 2745